

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 4 de juny del 1936

SUMARI

A dos quarts de sis i dos minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Fronjosà a l'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques interessant l'acabament de la carretera de Molins de Rei a Vallvidrera. Recull el prec l'honorable senyor Conseller de Governació.

El senyor Rovira i Roure interessa el plantejament de la interpellació que té anunciada, referent a la suspensió de l'Ajuntament de Solsona. Resposta de l'honorable senyor Conseller de Governació. Manifestacions aclaratòries de l'honorable senyor President de la Cambra.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a il·legalitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i 19 de febrer darrer.

Lectura de l'esmena del senyor Ruiz i Ponsetí que, en forma d'art. 7.º bis, restà pendent en la darrera sessió. El senyor Fronjosà, en absència de l'autor de l'esmena, declara que la Minoria la retira, per transformar-la en una proposició de Llei.

Sense discussió s'aprova l'art. 8.º del dictamen, al qual no s'ha presentat cap esmena ni vot particular.

Es llegida una esmena, signada pels senyors Rouret, Galés, Dot, Viadiu i Fontbernat, proposant la retroactivitat de la Llei en forma d'art. 9.º El senyor Vallès i Pujals explica la posició del representant de la Minoria de Lliga Catalana a la Comissió, i anuncia que votaran en contra d'aquest article. La Comissió manté l'article, el qual és aprovat amb els vots contraris de l'esmentada Minoria.

Lectura d'un article addicional dels senyors Viadiu, Cunillera, Irla, Farreres i Duran, Ruiz i Ponsetí i Sauret. La Comissió manifesta haver informat favorablement aquest article. Intervenció del senyor Duran i Ventosa. Li respon el senyor Galés.

Se suspèn el debat.

Lectura d'un Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya. Passa a la Comissió corresponent.

Lectura del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei modificant diversos articles de la Llei del 10 de març del 1934, creant el Tribunal de Cassació de Catalunya. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.

S'entra a la discussió de l'articulat.

Art. 1.er Lectura d'una esmena, que signen els senyors Carreres i Artau, Secanell, Abadal i Vallès i Pujals. La defensa el senyor Vallès i Pujals, qui, ensems, adreça un prec a l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret, referent al funcionament dels Tribunals Contencioso-administratius. L'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret contesta el prec, cosa la qual agraeix el senyor Vallès i Pujals. El senyor Dalmau exposa les raons en què es recolza la Comissió per a no acceptar l'esmena. Finalment, el senyor Vallès i Pujals la retira, i, sense discussió i per unanimitat, resta aprovat l'art. 1.er

Arts. 2.ⁿ i 3.er Són aprovats sense discussió i per unanimitat.

Art. 4.er Hi formula unes observacions el senyor Duran i Ventosa, que són contestades pel senyor Battestini, de la Comissió. Intervenció del senyor Vallès i Pujals. Resposta del senyor Battestini. Els senyors Vallès i Pujals i Battestini rectifiquen. S'aprova l'article.

Arts. 5.ª, 6.ª, 7.ª i 8.ª Són aprovats sense discussió i per unanimitat.

Art. 9.ª El senyor Ruiz i Ponsetí defensa un vot particular, proposant una nova redacció de la circumstància 2.ª de l'article, que la Comissió no ha acceptat. Li respon, per la Comissió, el senyor Dalmau. Els senyors Ruiz i Ponsetí i Dalmau rectifiquen, mantenint, el primer, el vot particular. Aquest és rebutjat, en votació ordinària i amb els vots a favor de la Minoria d'Unió Socialista. La Presidència declara que s'introduirà a l'article la modificació del tant per cent proposada per la Comissió.

A continuació es dona lectura a un altre vot particular, presentat al mateix article (afegit d'una circumstància 3.ª) pel senyor Ruiz i Ponsetí. La Comissió l'accepta, a base, però, d'una nova redacció. El senyor Ruiz i Ponsetí s'hi mostra d'acord i retira el vot particular.

Lectura d'una esmena al propi article, signada pels senyors Carreres i Artau, Secanell, Abadal i Vallès i Pujals. La Comissió no l'accepta. El senyor Carreres i Artau defensa l'esmena. Parla, per allusions, el senyor Ruiz i Ponsetí. Intervenció de l'honorable senyor Conseller de Finances. El senyor Abadal fa unes observacions a l'article i a la interpretació que hi dona el senyor Conseller. L'honorable senyor Conseller de Finances respon al senyor Abadal, i proposa que l'article torni a la Comissió, per tal de redactar-lo novament, tenint en compte les manifestacions formulades pels oradors que han pres part en el debat. (Durant la intervenció del senyor Abadal, ocupa la presidència l'honorable Vice-president segon, senyor Antoni Martínez i Domingo).

Se suspèn la discussió.

S'aprova el nomenament de la Comissió Especial per a dictaminar sobre la incompatibilitat parlamentària del senyor Serra i Moret. La formen els senyors Irla, Xirau, Mies, Fàbrega, Farreres, Soler i Pla, Casademunt, Martínez i Domingo, Carreres i Artau, Ruiz i Ponsetí i Gerhard.

Ordre del dia per a la sessió de divendres.

S'aixeca la sessió a un quart de nou i cinc minuts de la vetlla.

A dos quarts de sis i dos minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Governació.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Per l'acabament de la carretera de Molins de Rei a Vallvidrera

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: Senyors Diputats: M'aixeco per a fer un prec al senyor Conseller d'Obres Públiques, però en absència del senyor Mestre espero que la Mesa i el senyor Espanya tindran la bondat de transmetre les meves paraules, la intenció de les meves paraules, al seu digníssim company de Govern.

Es tracta de la carretera que va de Molins de Rei a Vallvidrera. D'aquesta carretera, en èpoques del Govern esquiol de la Generalitat, el que exercia les funcions, indègudament, de Conseller d'Obres Públiques, ens en va cantar les excel·lències i va dir-nos que aviat els ciutadans de Catalunya tindríem la inefable fortuna de poder gaudir dels encisos dels magnífics boscos de Santa Creu d'Olorde. Nosaltres, realment, estàvem en-

cantats de poder, el dia de demà, cantar algun èxit d'aquella gent que tant s'han sacrificat pel benestar i per l'autonomia de Catalunya. Però ni en aquestes coses hem pogut fer-ho. Avui es dóna el cas que aquesta carretera, que és d'una gran utilitat per al trànsit, que en aquell indret és considerable, es dóna el cas, dic, que aquesta carretera no es pot acabar perquè falten precisament 200 metres per a arribar al terme projectat. Hi ha un propietari, que ja en èpoques de la Dictadura es va distingir per les seves activitats polítiques en pro de la gent que dominava, que encara avui es veu que té una influència de tal naturalesa que pot arribar a pertorbar els projectes dels Governaments legítims, encara que siguin aquests projectes d'utilitat pública. I aquest propietari s'ha obstinat en no cedir aquests 200 metres que falten precisament per a acabar aquesta carretera. Tots els propietaris afectats pel traçat d'aquest circuit han cedit, en la forma que les lleis prescriuen, els terrenys de la seva propietat necessaris per a poder fer aquesta carretera; tots, menys aquest senyor, fins a l'extrem que fa cosa d'uns quinze o vint dies, en una congestió ciutadana per un espectacle que ara no puc precisar si era esportiu o si era simplement cívica, aquells ciutadans van invadir aquell tros que la gent ja considera i fa servir de perllongació natural d'aquella carretera, i aquell senyor, potser per oposar-se a aquelles necessitats que un número més gran de ciutadans aquell dia tenia, va manifestar d'una manera rigorosa i com a amo — és clar, com a amo de la seva finca —, va prohibir que cap ciutadà pogués passar per aquell tros de camí que a hores d'ara el Govern de la Generalitat de Catalunya, fent ús de la Constitució de la República i fonamentant-se en el dret d'utilitat pública, no ens expliquem com no ha expropiat a aquest propietari els terrenys necessaris per a acabar la carretera que el Govern de la Generalitat de Catalunya havia projectat al seu temps.

Jo espero, doncs, que el senyor Espanya farà el favor a aquesta Minoria i al Diputat que us parla, de trametre al senyor Mestres, Conseller d'Obres Públiques, el prec perquè prengui les mesures que calguin a fi que aquesta resistència del propietari d'aquests 200 metres de terreny no pugui continuar a través del temps i de la història, en èpoques de la monarquia i de la Dictadura, en èpoques de la República i en època del Govern esquiol, fent allò que li doni en gana, perquè en aquest moment no hi ha cap ciutadà que li estigui permès fer el que a ell li sembli bé, per propietari que sigui del terreny.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per a contestar al senyor Fronjosà que, sens perjudici que la Mesa trameti el prec tal com l'ha fet el senyor Diputat, jo també, personalment, fa que així m'ho recomana el company, en parlaré al senyor Mestres perquè s'assabenti ben bé d'aquest assumpte i prengui les mesures que siguin necessàries.

El Sr. FRONJOSA: Molt agraït.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà el prec del senyor Fronjosà al senyor Conseller d'Obres Públiques.

Sobre una interpellació anunciada per la suspensió de l'Ajuntament de Solsona

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Diputats: Unes paraules per a formular un prec a la Mesa i al senyor Conseller de Governació.

En la sessió del 14 de maig vaig anunciar al senyor Conseller de Governació una interpellació en relació amb el que havia ocorregut a l'Ajuntament de Solsona i, alhora, vaig cursar la demanda corresponent al senyor President de la Cambra perquè s'assenyalés, d'acord amb l'esmentat senyor Conseller de Governació, data per a desenvolupar aquesta interpellació.

L'art. 40, en el número quart, del Reglament de la Cambra, que és indubtablement la garantia en què podem emparar-nos les Minories, estableix de forma terminant que la data per a desenvolupar les interpellacions ha d'ésser assenyalada dintre dels vuit dies següents a la demanda. La petició es va formular el dia 14 de maig, i avui estem ja a 4 de juny. Han passat amb escreix aquests vuit dies, i a aquest Diputat no se li ha indicat encara data per a desenvolupar la interpellació.

El cas és més greu avui, perquè el fet de Solsona, amb posterioritat al 14 de maig, ha vingut a reproduir-se en altres Ajuntaments. Ara ha caigut també per la mateixa fórmula que havia trobat el senyor Conseller de Governació, l'Ajuntament de Tàrraga i l'Ajuntament de Cervera; s'estan enviant inspeccions a diversos Ajuntaments, que fan preveure que a aquests Ajuntaments que es varen fer caure seguiran altres Ajuntaments; i, a més, la cosa és de tanta gravetat que en el meu poder tinc documents que mostren àdhuc que per part del senyor Conseller de Governació s'ha comès un delictes de coacció electoral.

Per aquestes raons, jo espero de la Mesa i del senyor Conseller de Governació que assenyalaran, com més aviat millor, la data precisa perquè es pugui desenvolupar aquesta interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Indubtablement, la Mesa es posarà d'acord amb el senyor Conseller de Governació. Però observi el senyor Rovira i Roure, si és que a través de les seves paraules hi havia censura per a la Presidència, que hi ha hagut la crisi per entremig, per la qual cosa no hi ha hagut negligència per part de la Presidència.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per a contestar al senyor Rovira i Roure i dir-li que estic a la disposició de la Cambra i a la de la Presidència per a acceptar aquesta interpellació en el dia que assenyali el senyor President; ara m'interessa molt més la prompta explicació de la interpellació per quant el senyor Rovira i Roure m'acusa de la comissió d'un delictes de coacció

electoral. Així, doncs, deixo al criteri de la Presidència l'assenyalar el dia que tingui per convenient.

El Sr. PRESIDENT: Serà per a la sessió pròxima, en la qual es començarà per la interpellació del senyor Rovira i Roure.

(*Entra l'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques.*)

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i 19 de febrer darrer

El Sr. PRESIDENT: Queda pendent una esmena del senyor Ruiz i Ponsetí proposant un art 7.º bis, per bé que a aquesta Presidència li sembla que el seu signant tenia la intenció de retirar-la. El senyor Ruiz i Ponsetí no es troba ara a la Cambra.

El Sr. FRONJOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSA: Jo demanaria que es tornés a donar lectura a aquesta esmena, i tal vegada el Diputat que us parla podrà donar el criteri del company Ruiz i Ponsetí.

(*Entra l'honorable senyor President de la Generalitat.*)

(*Un senyor Secretari llegeix la següent*

«ESMENA

Art. 7.º bis. (Per afegir-lo entre el 7.º i 8.º del dictamen.)

Es autoritzat el Poder executiu per a donar per acabada la vida legal d'aquells Ajuntaments que en el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer van ésser renovats governativament sols quant a la seva Minoria, de manera que les seves Majories confraternitzaren amb els nous gestors nomenats per Autoritats il·legals. El Poder executiu curarà de convocar amb la urgència possible noves eleccions per a la renovació total d'aquells Ajuntaments, d'acord amb els preceptes de la Llei Municipal.

Palau del Parlament, 7 de maig del 1936. — E. Ruiz i Ponsetí.)

El Sr. FRONJOSA: L'esmena està retirada, ja que es va acordar finalment que faríem una proposició de llei la Minoria Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Així, resta retirada.

(*Sense discussió, s'aprova l'art. 8.º, al qual no s'ha presentat cap esmena ni vot particular.*)

(*Un senyor Secretari dona lectura a la següent esmena:*)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar la següent esmena al dictamen sobre el

Projecte de Llei referent a la il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu.

ESMENA

Afegir un article que digui:

"Art. 8.º La present llei tindrà efectes retroactius."

"L'art. 8.º passarà a 9.º"

Palau del Parlament, 22 de maig del 1936. — Martí Rouret, Manuel Galés, Antoni Dot, Francesc Viadiu, Josep Fontbernat.)

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Aquesta Minoria, per mitjà de la representació que té a la Comissió, va votar contra aquest article perquè entén que és una veritable redundància. L'art. 1.º diu que la llei comprèn el període entre el 6 d'octubre del 1934 fins el 16 de febrer del 1936; essent així, forçosament aquesta llei ha de tenir efectes retroactius, ja que es refereix a un període anterior a la promulgació de la llei. Malgrat això, la Majoria de la Comissió va creure que havia de posar aquest article. Nosaltres votarem en contra, àdhuc per motius d'elegància de la llei; no perquè no sigui veritat.

El Sr. PRESIDENT: ¿La Comissió ha d'oposar res a les manifestacions del senyor Vallès i Pujals?

El Sr. GALÉS: Nosaltres continuem defensant la necessitat d'aquest article, igual que ho varem fer a dintre de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'esmena, proposant l'art. 9.º? (*Assentiment en tota la Cambra llevat en els escons de la Minoria de Lliga Catalana.*) Resta aprovada, amb els vots en contra dels senyors Diputats de Lliga Catalana.

Hi ha dues proposicions d'articles addicionals. (*Un senyor Secretari dona lectura a la proposició següent:*)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignem tenen l'honor de proposar el següent article addicional al dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu.

ARTICLE ADDICIONAL

En tots aquells Ajuntaments en els quals arran dels fets d'octubre del 1934 s'haguessin fet declaracions d'incompatibilitat amb els Regidors d'ideologia conforme amb els motius que els varen produir, el Conseller de Governació podrà decretar la cessació d'aquells Consellers municipals i es faran les substitucions de conformitat amb la Llei Municipal catalana.

Palau del Parlament, 2 de juny del 1936. —

Viadiu, Cunillera, Irla, Farreres i Duran, Ruiz i Ponsetí i Sauret.»

El Sr. PRESIDENT : La Comissió l'accepta ?

El Sr. GALÈS : La Comissió informa favorablement aquest article.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : Comprenc que aquest article com a transcendència pràctica n'ha de tenir molt poca. Per consegüent, les meves paraules seran molt curtes, perquè des del punt de vista de la seva eficàcia, efectivament, no ens en hauríem d'ocupar d'una manera excessiva. Però, en canvi, l'adopció de l'acord que proposa la Comissió de Governació — hem de suposar amb l'anuència del Govern de la Generalitat de Catalunya — té una transcendència de principis tan gran que potser no s'haurà pres pel Parlament de Catalunya cap acord tan antidemocràtic com aquest que ve dintre d'aquesta lleugeríssima esmena.

Nosaltres felicitem el nostre company, encara que de la Majoria, senyor Cunillera, perquè, no sé si en premi a la seva audàcia indisciplinada, ha aconseguit satisfer amb aquesta forma els seus amics d'alguns dels pobles de la comarca de l'Ebre. En canvi, a qui no podem felicitar és al senyor Conseller de Governació per haver tingut la debilitat, que sortirà cara, d'haver acceptat un acord d'aquesta naturalesa, que vulnera tots els principis de la democràcia i que va en contra del mateix principi generador d'aquesta mateixa llei. Encara que nosaltres l'hem impugnat, creiem que dintre dels errors que indubtablement aquesta llei conté hi porta una certa idea moralitzadora dels costums polítics de la nostra terra. I en aquest sentit, tot el que sigui anar a enaltir la font generadora de la democràcia, o sigui el sufragi, i tot el que sigui anar a posar dificultats que un dia es pugui passar per damunt del vot del sufragi, haurà d'ésser ben vist pels qui, per damunt de tot, en aquest moment de crisi, combatuda la democràcia per l'extrema esquerra i per l'extrema dreta, som encara uns quants, alguns de vosaltres (*dirigint-se a la Majoria*) i nosaltres, als quals ens interessem per la democràcia i per la llibertat. En aquest sentit, aquesta llei, dintre de les observacions que els uns i els altres féssim, podia tenir aquesta consideració.

Però és que ens trobem que aquesta esmena o article addicional, acceptat pel Conseller de Governació i per la Comissió de Governació, ve a vulnerar tot el seu principi fonamental. ¿En què es fonamentava aquesta llei? En anar a vituperar els acords presos per uns Ajuntaments no constituïts per sufragi, és a dir, ve a representar una protesta contra d'aquelles Corporacions que estaven constituïdes per una fórmula que vosaltres en dieu arbitrària i que potser nosaltres també creiem que era arbitrària. Però bé ; contra una arbitrarietat vosaltres en proposeu una de pitjor. Contra els actes d'unes Corporacions que van ésser designades en virtut d'un estat de guerra, en virtut de les conseqüències d'una — siguin els que vulguin els principis que l'haguessin inspirat — subversió

de l'ordre legal establert, vosaltres hi veniu a oposar una cosa encara pitjor : una arbitrarietat fonamentada simplement en una incompatibilitat d'humors entre Consellers d'un mateix Ajuntament. Veieu si no és molt més greu!

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Finances.*)

Al cap i a la fi, què veniu a proposar aquí? El que quan a un Ajuntament hi hagin hagut uns senyors Consellers municipals que s'hagin significat per una incompatibilitat moral amb uns altres Consellers municipals, que el Conseller de Governació, que no té pas l'emanació del sufragi, el Conseller de Governació pugui anar a suspendre, no a suspendre, a destituir uns Regidors i a nomenar uns altres. És a dir, que estàvem discutint precisament si eren legítims uns actes d'uns Regidors que ho eren només per nomenament governatiu, i ara dieu : «Ja que passa això, doncs ara nosaltres autoritzarem el Conseller de Governació perquè faci uns altres Consellers també només de nomenament governatiu.» ¿No compreneu, senyors Diputats, que això és una contradicció d'aquest mateix principi? Però una contradicció encara més greu, perquè no oblideu que, sense que puguem tornar aquí a restablir les discussions sobre el famós 6 d'octubre, és evident que el 6 d'octubre, pels principis que vulguéssiu, amb la ideologia que vulguéssiu, el 6 d'octubre fou una subversió d'un ordre legal establert en aquell moment, que hi va haver una autoritat militar que va haver de restablir un ordre legal, i l'autoritat militar fou la que va procedir a uns determinats nomenaments governatius. Jo entenc que no s'havien d'haver fet aquestes substitucions per nomenaments governatius ; està bé, però es varen fer. Però, ¿com contestareu als que diguin que és molt més greu suposar que es poden fer nomenaments governatius només perquè uns Consellers municipals no s'entenguin els uns amb els altres, que no pas fer uns nomenaments governatius perquè hi haguessin hagut trets pels carrers i haguessin hagut baixes d'un cantó i de l'altre i hi hagués hagut el desordre públic de la naturalesa del que succeí el 6 d'octubre? Com contestareu a això? ¿Amb quina autoritat el senyor Conseller de Governació podrà procedir a aquests nomenaments governatius, precisament amb una llei que està destinada a castigar els actes que hagin realitzat uns altres Consellers governatius? Creieu que ha d'ésser així? Per nosaltres, feta aquesta consignació d'aquestes manifestacions, per nosaltres no hi ha res més a dir. Però creiem que el Govern de la Generalitat de Catalunya, que va a representar en aquest moment el retorn de la democràcia, que ha vingut aquí precisament per l'imperi del sufragi, no pot autoritzar de cap manera una llei, un article d'una llei, que ve a ésser la vulneració absoluta de tots els principis democràtics i que va a posar l'autonomia municipal i la llibertat municipal purament a la disposició d'una possible arbitrarietat del Conseller de Governació. Jo planyaré extraordinàriament que el Govern, aquí dignament representat, i especialment el senyor Conseller de Governació, accepti fer ús d'aquest article que es proposa per la Comissió de Governació.

El Sr. GALÈS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÈS: Les paraules del senyor Duran i Ventosa, si les hem de prendre al peu de la lletra, resulten potser una mica desorbitades. En la primera declaració amb què ha començat reconeix o creu reconèixer que aquest article addicional ha de tenir poca eficàcia pràctica. Éssent així, és, potser, una mica excessiu el volguer veure no res menys que en perill tot el règim democràtic del Govern de la Generalitat per un article, que no ha de tenir una gran eficàcia pràctica.

Malgrat aquesta petita contradicció que podria observar-se, el nus de la qüestió és, al meu entendre, el de què s'hagin fet declaracions d'incompatibilitat. No és, com deia el senyor Duran i Ventosa, que aquestes incompatibilitats hagin pogut inventar-se ara, ni siguin aquelles que depenen de l'humor d'una majoria i d'una minoria o de dos bàndols contraposats d'una població. És tracta, no pas d'altra cosa, que d'aquells Regidors, d'aquells Ajuntaments que en ocasió del 6 d'octubre varen fer una pública ostentosa manifestació d'incompatibilitat, és a dir, d'aquells Ajuntaments que a partir de la data esmentada varen fer constància o feren constar en les seves actes municipals que es consideraven ells incompatibles. Ah!, no és ara innovar res el tornar-los-hi la pilota. Si varen ésser ells els que varen declarar que eren incompatibles amb aquests Regidors que són fills de la representació popular, no és més que prendre'ls-hi el mot. Si ells han arribat al punt de declarar-se incompatibles en sessió pública i en una constància oficial de l'acta municipal, aleshores els hi diem: «Vosaltres, senyors, que éreu incompatibles llavors, per les raons que deieu, de la mateixa manera heu d'ésser incompatibles ara. Vosaltres ho havíeu dit que éreu incompatibles; no us ho diem nosaltres. Ah! Ateneu-vos a les conseqüències de la vostra incompatibilitat.»

(Entra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.)

Aleshores, per ésser incompatibles la nostra gent amb la vostra, ells hagueren de deixar l'exercici de llurs funcions, violentament, els varen obligar a deixar-les. És just, completament equitatiu, que ara vosaltres mantingueu aquelles incompatibilitats que vau declarar i que deixeu els vostres llocs als vostres substituïts, els que siguin, que no sabem els que són, dintre de la llista de suplents. No seran substituïts per nomenament lliure i arbitrari del senyor Conseller de Governació. I no n'hi haurà prou amb una mena d'anunci d'incompatibilitats, sinó que caldrà una constància, la declaració en un expedient, el que es vegi d'una manera manifesta, taxativa, ben explícita, que hi ha hagut aquella declaració d'incompatibilitat. No arribarà aquesta declaració d'incompatibilitat, no podrà haver-hi substitució dels Ajuntaments, ni tan solament pels de la llista de suplents, en aquells Ajuntaments que, malgrat d'ésser de la Lliga — i ho dic en honor d'aquells Ajuntaments que ho varen fer, portats per un determinat esperit patriòtic, potser per entendre que Catalunya en aquells moments havia de fer el moviment, fos com fos — es declararen, no incompatibles amb la ideologia del moviment i

dels seus companys de Consistori que el mantenen, sinó que s'hi sumaren; podríem citar determinats Ajuntaments en els quals foren els mateixos de la Majoria o Minoria de Lliga Catalana que se sumaren al moviment. Aquests senyors no s'hi declararen, d'incompatibles, amb molt bon encert. Aquests senyors no tenen res que témer de l'aplicació d'aquest principi i d'aquest article que ara aprovem. Són només aquells — repetim-ho una vegada més, per a esvair tota mena de temença que pogués tenir el senyor Duran i Ventosa — que el 6 d'octubre varen declarar llur incompatibilitat, que declararen indesitjables els altres.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. GALÈS: Ara, en aquest instant, se'ls torna la mateixa acta que ells signaren i se'ls fa pagar la seva signatura. No pas altra cosa, al nostre entendre. Per això, en aquest sentit, havíem admès aquest article addicional.

No creiem que pugui haver-hi tota aquella mancança del credo i principi democràtic que mantenia el senyor Duran i Ventosa, i als quals ens sabia molt greu a nosaltres el mancar; els mantenim amb tota la força amb què pugui fer-ho el senyor Duran i Ventosa. Si hi hagués una altra manera de restablir aquell equilibri, de sancionar aquells que es declararen incompatibles en un moment transcendental amb llurs companys de Consistori i s'aprofitaren de la situació de força creada violentament a llur favor, segurament que en lloc d'aquest article hauríem acceptat una altra fórmula. Aquesta fórmula no ha vingut, i és per això que, per no voler tampoc que hi hagués el desequilibri, la falta d'igualtat de tracte equitatiu que es fa respecte dels funcionaris i d'aquells Regidors que es comportaren en una forma ostentament enemiga d'aquells que presos d'una bona fe i d'un bon ideal creien seguir la bona via de la causa de Catalunya, és a aquests que aquest article pot fer-los mal. Per als altres que varen complir amb llurs deures i varen ésser bons companys, no crec que aquest article pugui ésser cap motiu de temença.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Tenen demanada la paraula el senyor Simó i Bofarull i el senyor Duran i Ventosa. Se'ls reservarà la paraula.

Se suspèn aquest debat per a donar lectura a un Projecte de Llei.

Lectura d'un Projecte de Llei regulador de la Procuradoria de Catalunya

(Un senyor Secretari dona lectura al següent

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Justícia i Dret i d'acord amb el Consell Executiu,

He resolt:

Autoritzar el Conseller de Justícia i Dret per

a presentar al Parlament un Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya.

Barcelona, 3 de juny del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, Pere Comes i Calvet.»

(*L'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret passa a ocupar la Tribuna de Consellers i llegeix el següent Projecte de Llei, que passa a la Comissió corresponent :*)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Previst per la Llei del 10 de març del 1934 que una llei especial regularà la Procuradoria de Catalunya, elaborat l'oportú avant-projecte per la Comissió Jurídica Assessora i emès informe pel Tribunal de Cassació de Catalunya, Cos consultiu suprem de la Generalitat, el projecte que el Govern sotmet a la deliberació del Parlament determina les funcions de la Procuradoria, regula la seva organització, estableix les prohibicions, incompatibilitats, exempcions, excuses i substitucions pertinents i estatueix un règim per a la imposició de correccions i exigència de la responsabilitat civil i administrativa que puguin derivar-se de l'exercici de les funcions de Procurador, Substitut o Delegat.

Una de les missions més destacades que han de correspondre al Procurador de Catalunya és la de representar i defensar la Generalitat davant del Tribunal de Cassació i Suprem de la República. Havent-se confiat funcions similars als Advocats de la Generalitat per la Llei del 5 de juliol del 1934, per tal de dotar d'unitat de pensament i d'actuació en uns i altres funcionaris, es converteixen els Advocats de la Generalitat en Delegats del Procurador sense llevar-los-hi cap de llurs atribucions ni estroncar les estretes relacions que els lliguen amb el Departament de Finances.

Una nova facultat és conferida a la Procuradoria de Catalunya, en atenció a pertànyer a la Generalitat la Justícia, l'Ordre Públic i com a auxiliar d'aquella, el servei de Presons. Aquesta facultat és la d'investigar les detencions arbitràries que s'efectuïn, promovent, en el seu cas, la sanció corresponent. Essent autoritats de la Regió Autònoma les que especialment poden caure en l'arbitrarietat esmentada, és evident que sense merma de la competència atribuïda al Ministeri Fiscal, la Generalitat ha d'evitar aquesta mena d'abusos contra la llibertat dels ciutadans, i en conseqüència el Procurador, que representa i serveix de lligam entre el Poder Executiu i el Judicial de Catalunya, ha d'ésser el que porti a bon terme funció tan delicada com necessària.

Per aquests motius, el Conseller de Justícia i Dret, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament el següent

PROJECTE DE LLEI

CAPÍTOL I

Funcions de la Procuradoria

Art. 1.er El Procurador de Catalunya és el representant del Consell Executiu de la Generalitat en les seves relacions amb els organismes

judicials. Té, com a missió essencial, la de vetllar per l'observància de les lleis catalanes, especialment per les referents a l'organització dels Jutjats i Tribunals en la part que l'Estatut ha reservat a Catalunya.

Les funcions de la Procuradoria s'estenen a tot el territori autònom.

Art. 2.ª Són deures i atribucions de la Procuradoria :

Primer. — Exercir les que es consignen en els articles 34 i 38 de la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Segon. — Ostentar la representació de la Generalitat davant del Tribunal Suprem de l'Estat, sempre que s'escaigui i defensar la competència del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Tercer. — Representar i defensar l'administració de la Regió Autònoma, així com també la dels Ajuntaments catalans i els establiments o institucions públiques de Catalunya, davant del Tribunal de Cassació, i davant, també, de qualsevol altre Tribunal, quan dita missió li sigui confiada.

Quart. — Exercitar l'acció pública, en nom i a instància del Govern de la Generalitat.

Cinquè. — Portar les altres representacions i defenses que legalment li pertocuin.

Sisè. — Posar a coneixement del Tribunal de Cassació, qualsevol anomalia o irregularitat que observi en l'administració de Justícia de Catalunya, i tenir cura del compliment d'aquelles lleis orgàniques i processals que siguin de competència de la Generalitat de Catalunya.

Setè. — Vetllar pel prestigi de la Procuradoria i dels seus funcionaris.

Vuitè. — Dictar als seus subordinats, instruccions generals o especials sobre interpretació i aplicació de preceptes legals, o sobre qualsevol altre extrem relatiu al compliment de llurs deures, encaminades a mantenir la unitat d'acció i d'interpretació de les lleis de la Procuradoria.

Novè. — Interposar, tant en matèria civil, com amb la contencioso-administrativa, els recursos que, en interès de la llei o de l'Administració regulen les respectives disposicions orgàniques i processals.

Desena. — Formar part de l'Assemblea d'elecció del President del Tribunal de Cassació i de la seva Cambra de Govern.

Onzena. — Informar, quan sigui requerit, el Parlament de Catalunya, el Govern de la Generalitat i el Tribunal de Cassació sobre les qüestions de la seva competència.

Dotzena. — Suggestir al Consell Executiu de la Generalitat, la conveniència de consultar o demanar informe al Tribunal de Cassació, sobre les matèries referents a l'Administració de la regió autònoma, a les quals al·ludeix l'article addicional de la llei del dit Tribunal quan la Procuradoria ho cregui convenient, i fer igual suggerència, sempre que algun Projecte de Llei, que li hagi estat degudament comunicat, i que el Govern vulgui sotmetre al Parlament, no estigui d'acord, a judici seu, amb l'Estatut.

Tretzena. — Investigar, amb la major diligència, les detencions arbitràries que s'efectuïn i promoure el seu càstig, d'acord amb les lleis.

Catorzena. — Vetllar per al compliment de les sentències en tots els plets i qüestions que hagi estat part.

Quinzena. — Demanar als Jutjats i Tribunals de Catalunya, quan ho cregui del cas, i per mediació del President del Tribunal de Cassació, qualsevol plet acabat, la matèria del qual sigui de la competència del dit Tribunal, per exercir la seva vigilància damunt l'Administració de Justícia, i promoure la correcció dels abusos que hi hagi observat.

Setzena. — Els altres que les lleis li atribueixin.

Art. 3.º En compliment de la missió confiada a la Procuradoria, de vetllar per la bona Administració de Justícia en el territori autònom, utilitzarà els mitjans i recursos que les lleis d'observància a Catalunya estableixen. I quan hi hagi en els vigents preceptes que li permetin cercar, amb eficàcia, remei als abusos i deficiències que hagi observat, ho comunicarà al Conseller de Justícia de la Generalitat.

Art. 4.º Sempre que la Procuradoria es trobi en manca de normes que puntualitzin la seva manera d'intervenir en les qüestions que la present llei li confia, els funcionaris que la integrin exerciran amb tot zel llur ministeri, realitzant allò que, segons la naturalesa del cas, estimin més convenient per a la millor defensa de l'interès públic que els hi ha estat confiada.

Art. 5.º Als efectes del número tretzè de l'article 2.ª d'aquesta llei, la Procuradoria, una vegada definitivament incorporat el servei de Presons a la Generalitat, podrà demanar, sempre que ho cregui convenient, als Caps dels Establiments Penals de la regió autònoma, relació certificada de les persones que estiguin detingudes o preses, el motiu de la reclusió i l'autoritat que les hagi decretat.

El Cap de l'establiment penal que rebi la petició, trametrà la certificació en el termini del segon dia. Si no ho fes, el Procurador en donarà compte al Departament de Justícia als efectes de la sanció que escaigui. Així mateix ho farà si la certificació fos inexacta.

Als fins de l'atribució esmentada, el Procurador, per si mateix o pels seus Delegats, visitarà els establiments penitenciaris, sempre que ho cregui convenient, i el personal de presons haurà de concedir, el mateix al Procurador que als Delegats, tota classe de facilitats per al compliment de llur missió.

Art. 6.º El Conseller de Justícia i Dret podrà, respecte a afers determinats específicament o genèricament, que sigui de la competència de la Procuradoria excitar el zel dels funcionaris que la composin, perquè exercitin les accions i compleixin els deures que tenen al seu càrrec.

Per això, el Conseller es dirigirà, mitjançant ordre, i en cas d'urgència, verbalment al Procurador de Catalunya. També podrà, si una excepcional urgència ho reclama, adreçar-se directament als funcionaris depenents del Procurador, per bé que ho posarà immediatament a coneixement d'aquest.

Art. 7.º Els funcionaris de la Procuradoria no podran elevar instància, sollicituds o queixes

al Conseller de Justícia i Dret, ni a cap altre organisme de la regió autònoma, si no és per conducte del Procurador, excepte si tracten de formular queixa contra aquest.

Art. 8.º El Procurador podrà requerir, per als fins del seu càrrec, l'auxili de les autoritats, que haurà d'ésser-li concedit, quan ho demani.

Art. 9.º El Procurador tindrà el tractament d'Excellència. Vestirà toga i usará placa. Aquesta serà igual que la dels Magistrats del Tribunal de Cassació, però en lloc del nom del dit Tribunal portarà la inscripció «Procuradoria de Catalunya».

Prendrà possessió davant del Tribunal de Cassació en ple, i en el mateix acte farà promesa de complir els deures que comporta el càrrec.

Tindrà la mateixa dotació i subvenció, per despeses de representació, que els Presidents de Sala del Tribunal de Cassació.

Art. 10. El Procurador té el deure de residència. No pot absentar-se sense permís o llicència del President del Tribunal de Cassació. Té dret a llicència, amb sou, per assumptes propis, fins a trenta dies cada any, però està obligat a interrompre-la mitjançant avís del Conseller de Justícia i Dret o del President del Tribunal de Cassació, si a judici d'aquests, les circumstàncies ho fan necessari.

CAPÍTOL II

Organització de la Procuradoria

Art. 11. La Procuradoria de Catalunya està constituïda, a més del Procurador, pel Substitut, els Delegats, el Secretari lletrat, els auxiliars i els subalterns. Tots actuaran en nom i representació i per delegació del Procurador.

Hi haurà un Delegat en cadascuna de les capitals de les ex-províncies de Girona, Lleida i Tarragona i un altre a Madrid.

Art. 12. El Procurador de Catalunya serà el Cap de la Procuradoria, sota la immediata dependència del Conseller de Justícia i Dret de la Generalitat.

Dependran del Procurador de Catalunya, quant ostentin la seva representació davant dels Tribunals i Jutjats, els Advocats de la Generalitat creats per la Llei del 5 de juliol del 1934, els quals tindran les atribucions i els deures corresponents als Delegats de la Procuradoria.

Art. 13. El nomenament i separació del Procurador de Catalunya, seran fets pel Consell Executiu de la Generalitat, a proposta del Conseller de Justícia i Dret.

Per a ésser Procurador de Catalunya cal estar comprès en qualsevol de les categories següents:

Ex-Consellers de Justícia i Dret, que tinguin el títol de llicenciat en Dret.

Magistrats i ex-Magistrats del Tribunal de Cassació i Audiència.

Degans i ex-Degans del Col·legi d'Advocats, en poblacions de Catalunya, de més de 25,000 habitants.

Professors de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques i Socials.

Advocats, amb més de quinze anys d'exercici en territori de Catalunya que hagin satisfet, durant més de cinc anys, almenys, la quota fixa.

Notaris, amb més de quinze anys d'exercici, que hagin ocupat, durant els darrers cinc anys, un càrrec de primera categoria, a Catalunya.

Art. 14. Quan el Procurador de Catalunya sigui Magistrat en actiu, en cessar en el càrrec, qualsevol que sigui el motiu, excepte si afecta la seva honorabilitat, segons resolució acordada, previ expedient, tornarà a ocupar el lloc que li correspongui, i si no hi hagués vacant, restarà en situació d'excedència forçosa, fins que es produeixi. El mateix es farà en els casos d'ésser nomenats Professors o Notaris.

Art. 15. No podran ésser nomenats procuradors:

Primer. — Els impeditos físicament o intel·lectualment per a l'exercici del càrrec.

Segon. — Els que hagin estat condemnats per qualsevol delictes que els faci desmerèixer del concepte públic.

Tercer. — Els que estiguin processats per qualsevol delictes dels que expressa l'apartat anterior.

Quart. — Els que es trobin en estat de suspensió de pagaments, concurs o fallida.

Cinquè. — Els inhabilitats i els suspensos en l'exercici de llur professió.

Sisè. — Els que tinguin parentiu en línia recta, ascendent o descendent, o col·lateral fins al segon grau, amb el President o qualsevol dels Magistrats del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Prohibicions, incompatibilitats, exempcions, excuses i substitucions

Art. 16. És prohibit al Procurador, l'exercici, per ell mateix, per la muller o per persones interposades, de tota mena de negoci, comerç o indústria. Tampoc no podrà ésser soci col·lectiu, ni gerent, administrador, director o conseller de companyies o societats mercantils o industrials.

La infracció d'aquestes disposicions implicarà la renúncia del càrrec.

Art. 17. El càrrec de Procurador és incompatible amb els de Diputat a Corts de la República o del Parlament de Catalunya, Alcalde, Regidor o altre de Corporació pública, i amb tot càrrec o servei permanent i retribuït de l'Estat, de la Generalitat o de qualsevol Corporació pública. Si el càrrec o servei públic té caràcter transitori, podrà exercir-lo en comissió de servei. També és incompatible amb l'exercici de l'Advocacia o de tot càrrec o funció permanent o retribuït, al servei d'una entitat privada. Si el Procurador incorre en qualsevol d'aquests casos d'incompatibilitat, s'entendrà que renuncia al càrrec.

L'exercici de les funcions de Procurador és justa causa d'exempció per als càrrecs polítics i administratius encara que siguin declarats obligatoris. Si el Procurador accepta un dels càrrecs permanents i retribuïts, o dins dels vuit dies següents a la seva proclamació o designació no fa

valer la causa d'exempció, s'entendrà que renuncia a la Procuradoria.

Art. 18. Els funcionaris de la Procuradoria no podran ésser recusats.

No obstant, deuran excusar-se d'intervenir en els actes judicials si es troben en qualsevol dels motius de recusació previstos en la Llei processal civil pels funcionaris judicials.

Art. 19. Quan algun funcionari no s'excusi, malgrat estar comprès en causa de recusació, els que es tinguin per agraviats podran recórrer en queixa al superior immediat, el qual, sentit el subordinat objecte de la queixa, decidirà si la troba o no fonamentada. En cas afirmatiu acordarà la substitució i el nom del substitut, i en el negatiu, podrà decidir la continuació del funcionari. Contra les decisions del superior no es dona recurs de cap mena.

Art. 20. Si el motiu de la recusació atany al Procurador de Catalunya, la queixa esmentada en l'article anterior, es dirigirà al President del Tribunal de Cassació i serà resolta per la Sala de Govern del Tribunal, prèvia audiència al Procurador. Si es dona lloc a la queixa, el President del Tribunal de Cassació ho comunicarà al Conseller de Justícia.

Art. 21. La jerarquia dels funcionaris de la Procuradoria és la següent: 1.ª, Procurador; 2.ª, Substitut; 3.ª, Delegats; 4.ª, el Secretari lletrat; 5.ª, els Auxiliars, i 6.ª, els subalterns.

Els Delegats tindran, entre ells, la jerarquia nascuda de la seva antiguitat en el càrrec, però els que ho siguin pel seu caràcter d'Advocat de la Generalitat, la decidiran d'acord amb la que ostentin dintre l'esmentada advocacia.

Art. 22. Els funcionaris de la Procuradoria compresos en els quatre primers números de l'article 21, es substituiran per ordre de jerarquia, quan hi hagi lloc.

Art. 23. Els auxiliars computaran llur antiguitat segons la data del respectiu nomenament, i si fossin nomenats el mateix dia, per ordre d'edat.

La jerarquia dels subalterns l'estaurà el Procurador.

Art. 24. Si les necessitats del servei ho exigeixen i mentre no siguin degudament nomenats els funcionaris de la Procuradoria previstos en aquesta llei, podrà la Cambra de Govern del Tribunal de Cassació nomenar interinament personal tècnic i auxiliar, a requeriment del Procurador. S'exceptuen els càrrecs de Delegats residents a Catalunya, els quals sols poden ésser ostentats pels Advocats de la Generalitat.

Els nomenaments de personal interí seran comunicats al Conseller de Justícia i Dret.

Art. 25. El personal interí no adquirirà drets i haurà de cessar tan bon punt ho decideixi la Cambra de Govern del Tribunal de Cassació i li sigui comunicada l'Ordre corresponent per conducta del Procurador.

Art. 26. El personal interí percebrà els emoluments atribuïts al personal en propietat o definitiu. En finir llur comès percebrà el sou del mes en curs i una altra mensualitat en concepte d'indemnització, si llur càrrec pertany a la categoria tècnica.

Els auxiliars subalterns i interins, en ésser aco-

miadats, tindran els drets establerts pel personal similar de la Generalitat.

Art. 27. El Substitut serà el segon Cap de la Procuradoria. Es nomenarà per Decret del Govern de la Generalitat, mitjançant oposició entre lletrats que en el moment de la convocatòria hagin complert trenta anys d'edat i n'hagin exercit almenys cinc.

Art. 28. El substitut tindrà la categoria, els emoluments i altres drets que el Cap de Secció de la Generalitat de Catalunya. Usarà toga i placa com el Procurador.

Art. 29. El càrrec de Delegat de la Procuradoria a Girona, Lleida i Tarragona, amb jurisdicció, mentre altra cosa no es disposi en el territori de les ex-províncies catalanes, correspondrà als Advocats de la Generalitat en les esmentades poblacions.

Art. 30. Hi haurà a Madrid un Delegat permanent del Procurador amb oficina oberta, als efectes de rebre tota mena de comunicacions adreçades a la Procuradoria de Catalunya, el qual serà nomenat i revocat lliurement, pel Procurador. Tindrà 7,000 ptes. anuals, en concepte de gratificació, i podrà exercir l'Advocacia, excepte en matèria civil i en la contencioso-administrativa que afecti a Catalunya.

Art. 31. El Secretari lletrat de la Procuradoria serà nomenat pel Govern de la Generalitat, mitjançant oposició entre lletrats que hagin complert vint-i-cinc anys el dia de la convocatòria.

Tindrà l'esmentat Secretari la categoria de Cap de Negociat lletrat de primera classe, i els mateixos emoluments i drets que els d'igual classe de l'Administració de la Generalitat.

Art. 32. Els exercicis d'oposició per a proveir els càrrecs de Substitut i de Secretari lletrat de la Procuradoria, seran teòrics i pràctics, es practicaran en català i s'hauran de precisar en la convocatòria, en la qual també es publicaran els qüestionaris corresponents. El començament d'exercicis no podrà tenir lloc abans de dos mesos, a comptar de la publicació de la convocatòria al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

El termini per a la presentació d'instàncies i documentació dels sol·licitants, no podrà ésser inferior a quinze dies.

Art. 33. El Tribunal per a jutjar els exercicis, es compondrà del Procurador de Catalunya, com a President; dos Magistrats del Tribunal de Cassació, un d'ells nomenat per la Cambra de Govern i l'altre pel Conseller de Justícia i Dret; un Catedràtic de la Facultat de Dret i Ciències Socials i Econòmiques, nomenat per la Facultat; un Advocat en exercici, nomenat per la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona; un altre Advocat, nomenat pel Conseller de Justícia d'entre els col·legiats en qualsevol població de Catalunya, que tingui més de 10,000 habitants; un Cap de Negociat lletrat del Departament de Justícia i Dret, que actuarà de Secretari.

En nomenar-se el Tribunal esmentat, seran designats els substituïts de cada un dels membres que el componen, de la mateixa classe i procedència que el respectiu propietari.

Art. 34. El Tribunal podrà funcionar amb cinc dels seus membres i cas d'haver-hi empat en

la qualificació dels exercicis els resoldrà, amb el seu vot, el President. No podran formar part del Tribunal d'oposicions els ascendents ni els descendents de cap opositor, ni els colaterals, ni afins, dintre del segon grau.

Art. 35. Un dels exercicis de les oposicions serà eliminatori, i servirà per acreditar que el candidat parla i escriu correctament la llengua catalana.

Art. 36. El Tribunal, com a resultat dels exercicis, formularà al Consell Executiu de la Generalitat una proposta unipersonal. Cas d'estimar que no pot proposar cap opositor, ho farà constar així, comunicant-ho al Consell esmentat, el qual convocarà tot seguit noves oposicions.

Art. 37. Són aplicables al Substitut i als Delegats i restants funcionaris de la Procuradoria de Catalunya, les incapacitats consignades en l'article 15 d'aquesta llei. Pels que exerceixin fora del Tribunal de Cassació, s'entendrà que la incapacitat del n.º 6 de l'esmentat article fa referència a funcions judicials prop dels quals hagi d'exercir llur missió.

Art. 38. Comprèn tant el Substitut com el Secretari lletrat les prohibicions, incompatibilitats i exempcions consignades en els arts. 16 i 17 d'aquesta llei.

Art. 39. Els Procuradors municipals dependran del Procurador de Catalunya quan intervingui, dintre de l'àmbit de llur ministeri en aquelles matèries que la present llei o qualsevol altra disposició addient de la Generalitat, hagin confiat a la Procuradoria.

Art. 40. Quan el Procurador estimi que no pot sostenir un recurs o que cal desistir d'aquest, ho posarà a coneixement del Consell Executiu de la Generalitat per conducte del Conseller de Justícia i Dret, notificant-ho al President del Tribunal de Cassació. Mentre no sigui autoritzat per a deixar-la, seguirà ostentant la defensa que li pertoca.

Art. 41. Serà obligació dels funcionaris de la Procuradoria, complir exactament les instruccions que rebin del seu superior immediat i les que directament els hi trametin els altres superiors jeràrquics; dirigir, al seu superior immediat, les consultes que estimi convenients per a l'exercici del seu càrrec, i fer, amb el respecte degut, les observacions que cregui adients sobre les instruccions esmentades, a menys que procedixin directament del Procurador.

Art. 42. El Substitut i Delegats de la Procuradoria, interposaran sempre els recursos legals escaients contra les resolucions dictades en assumptes de llur competència, sens perjudici que el Procurador decideixi respecte al seu disseniment.

Art. 43. El Procurador de Catalunya redactarà cada any, abans de les vacances, una memòria relativa al funcionament de la Justícia a la regió autònoma, i de l'obra realitzada per l'organisme de la seva direcció. A l'esmentat efecte, podrà demanar a tots els Jutges i Tribunals les dades que cregui convenient. Si és celebrada obertura solenne dels Tribunals, la memòria serà llegida en aquella ocasió.

Art. 44. En la Procuradoria i a cada delega-

ció es portaran, obligatòriament, els llibres següents: un llibre registre d'assumptes contencioso-administratius, on s'anotaran tots aquells en els quals intervingui el funcionari, al moment de produir-se dita intervenció, amb expressió del número que li pertogui, nom del recurrent i del coadjuvant, si n'hi ha; i un altre llibre, de comunicacions actives i passives. A més, en la Procuradoria es portarà un llibre dels assumptes civils, amb expressió dels noms dels litigants. A part dels llibres esmentats com obligatoris, els funcionaris, seguint les normes que el Procurador dicti, portaran els altres llibres i la documentació adequada.

Art. 45. La Cambra de Govern del Tribunal de Cassació fixarà el nombre d'auxiliars que correspongui a la Procuradoria, posant-ho a coneixement del Conseller de Justícia i Dret.

El càrrec es proveirà mitjançant oposició davant el Tribunal, i amb els exercicis que l'esmentada Cambra determini. El resultat de les oposicions s'eleva a la Conselleria esmentada, als efectes del nomenament.

Art. 46. Els auxiliars de la Procuradoria tindran els mateixos emoluments, drets i deures que els del Tribunal de Cassació.

Art. 47. El Procurador tindrà, respecte als seus subalterns, les mateixes facultats que les assignades al President del Tribunal de Cassació per la Llei del 10 de març del 1934.

Responsabilitats i correccions

Art. 48. Les responsabilitats civils i administratives derivades de l'exercici de les funcions del Procurador, Substituts i Delegats seran exigibles davant del Tribunal de Cassació.

Art. 49. Les responsabilitats esmentades seran escatides, pel que fa al Procurador, pel Tribunal de Cassació en ple, constituït en Sala de Justícia; pel que fa als Substituts i Delegats, per la Cambra de Govern.

Art. 50. El Tribunal de Cassació podrà imposar als funcionaris que componen la Procuradoria, això és, Procurador de Catalunya, Substituts i Delegats, les correccions disciplinàries següents: Amonestació, que serà comunicada, amb expressió del motiu, directament, si es tracta del Procurador, i per conducte d'aquest, si és imposada als altres funcionaris; privació de part del sou, durant un a sis mesos, dos de la quarta part fins a la meitat, amb el mateix procediment per a la notificació. Si els Delegats no tenen sou com a tals, i el perceben per altre concepte, la correcció serà executada pel Departament de la Generalitat del qual depenguin. Les correccions es comunicaran al Conseller de Justícia per tal que cuidi de fer-les constar en l'expedient del sancionat.

Art. 51. El Procurador podrà imposar a tots els seus subordinats les correccions disciplinàries següents: Amonestació i suspensió d'empleu i sou d'un a tres mesos.

Art. 52. Les correccions que s'imposin als funcionaris de la Procuradoria requeriran la formació prèvia d'expedient, amb audiència de l'in-

teressat, al qual es posaran de manifest els càrrecs que se li formulin.

Art. 53. Sense formació d'expedient, el Procurador podrà corregir les faltes lleus dels seus subordinats, privant-los de sou fins a un màxim de tres dies. Quatre correccions d'aquestes dintre del mateix any, comportaran falta greu, amb la instrucció del corresponent expedient.

Art. 54. Contra les correccions imposades pel Tribunal de Cassació no es dóna recurs de cap mena. Contra les que imposi el Procurador hi haurà recurs d'alçada, davant la Cambra de Govern de l'esmentat Tribunal.

Art. 55. La separació de Procurador de Catalunya correspon al Govern de la Generalitat, el qual, tractant-se d'un càrrec de confiança, podrà decretar-la lliurement; la destitució de tots els altres funcionaris de la Procuradoria, fins dels subalterns, correspondrà a la Cambra de Govern del Tribunal de Cassació, mitjançant l'oportú expedient, que instruirà un Magistrat d'aquest, nomenat per l'esmentada Cambra. La condemna en causa criminal comportarà la destitució, si és per delictes que faci desmerèixer en el concepte públic.

Art. 56. La responsabilitat civil dels funcionaris de la Procuradoria estarà limitada al retorn de l'import dels danys i perjudicis estimables, que causin a particulars, a la Generalitat i a les Corporacions depenents d'ella, quan en l'exercici de llurs funcions caiguin en negligències o en ignoràncies inexcusables.

Art. 57. La responsabilitat civil sols podrà ésser exigida pels perjudicats o als seus causahavents, en judici ordinari, davant la Sala del Civil del Tribunal de Cassació, i no podrà interposar-se, fins que s'ha acabat l'afer, expedient o plet en el qual es suposi causat l'agravi.

Haurà d'entaular-se dintre dels sis mesos següents a l'expressada terminació. No tindran ocasió per a demanar-la, els que, al seu temps, no hagin protestat, si podien, o no hagin esgotat tots els recursos i mitjans legals, contra els fets i acords inductius de la negligència o ignorància que motiva la demanda.

Art. 58. Les demandes de responsabilitat es tramitaran en judici declaratiu de la quantia que correspongui, en la forma gratuïta, pel que fa als drets de la Generalitat, i després de sentència es taxaran les costes causades per exigir-les a la part que resulti demandada, o a l'actor, en cas d'absolució.

Art. 59. En cap cas, la sentència que es dicti no comportarà revocació de la resolució recaiguda en el plet o qüestió que hagi originat el perjudici. Si el demandant no demostra legalment la seva pobresa, prestarà la fiança que el Tribunal li assenyali, que haurà d'ésser de 1,000 a 5,000 pesetes, a les resultes de la condemna de les costes.

Art. 60. El Conseller de Justícia i Dret dictarà les disposicions encaminades a l'exacte compliment d'aquesta llei.

Art. 61. Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al contingut de la present llei.

Barcelona, 3 de juny del 1936. — Lluís Companys. — P. Comes i Calvet.»

Lectura del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei modificant diversos articles de la Llei del 10 de març del 1934, creant el Tribunal de Cassació de Catalunya

(Un senyor Secretari dóna lectura al següent

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Justícia i Dret, sota la presidència del senyor Josep Andreu i Abelló, amb assistència dels Vocals senyors Mies, Magre, Rovira i Virgili, Abadal i Sol i Mestres, i actuant de Secretari el senyor Carles Gerhard i Ottenwaelder per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei modificant diversos articles de la Llei del 10 de març del 1934, creant el Tribunal de Cassació de Catalunya, acorda per unanimitat de sotmetre a l'aprovació del Parlament el següent :

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.er El tercer paràgraf de l'art. 5.^è de la Llei del 10 de març del 1934, quedarà redactat en la següent forma :

En el cas que hi hagués alguna vacant en els càrrecs els titulars dels quals han d'intervenir en la votació segons els números 2.ª al 4.ª i 6.ª al 12 de l'article anterior o qualsevol de les persones que els ocupin es vegi impossibilitada d'exercir-lo farà de substitut aquella que reglamentàriament hagi d'exercir les funcions del càrrec corresponent. El Parlament elegirà sis Diputats suplents per a cobrir eventualment els llocs dels que no assistissin a l'Assemblea i la Cambra de Govern del Tribunal de Cassació designarà també dos Magistrats suplents per al cas que algun dels designats no pogués prendre part en la votació.

Art. 2.ª El tercer paràgraf de l'art. 19 de la Llei del 10 de març del 1934, quedarà redactat així :

En igual cas d'incompatibilitat, incorreran els Magistrats del Tribunal de Cassació, tan bon punt algun parent seu, fins al segon grau de consanguinitat, o primer d'afinitat, exerceixi davant del Tribunal la professió d'Advocat, Procurador causídic o Agent de negocis.

Art. 3.er El darrer paràgraf de l'art. 25 de la Llei del 10 de març del 1934, quedarà redactat en la següent forma :

Les Sales de Justícia actuaran amb assistència de cinc Magistrats, en els recursos de cassació i en els contencioso-administratius la quantia dels quals sigui superior a 10,000 ptes. En els altres casos, quan les necessitats del servei ho aconsellin, el President del Tribunal podrà disposar que les Sales actuïn amb sols tres Magistrats.

Palau de la Generalitat, 4 de juny del 1936. — El President, Josep Andreu. — El Secretari, Carles Gerhard.»

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions

El Sr. PRESIDENT : Essent necessari, segons s'ha manifestat a aquesta Presidència, que

la Comissió celebri un canvi d'impressions, no seguirà ara la discussió del dictamen sobre el Projecte de Llei referent a il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu. Entrarem a la discussió de l'articulat del dictamen sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.

Art. 1.er Hi ha una esmena.

(Un senyor Secretari dóna lectura :

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen, tenen l'honor de proposar la següent esmena al dictamen sobre el Projecte de Llei de Sanejament de Poblacions :

A l'art. 1.er s'hi afegirà un apartat 2.ª que dirà : "Les disposicions de la present llei seran incorporades a la Llei Municipal de Catalunya, en ésser aquesta darrera completada i totalment aprovada pel Parlament de Catalunya."

Palau del Parlament, 2 de juny del 1936. — Carreres i Artau, Secanell, Abadal, Vallès i Pujals.»

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. DALMAU : La Comissió no accepta l'esmena.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Vallès i Pujals com a signant de l'esmena.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Senyors Diputats : Les discussions de totalitat serveixen per a fixar les idees generals que es tenen sobre els projectes que es discuteixen, però després és obligat concretar en esmenes als articles les idees exposades en aquelles discussions. Això és el que ha fet aquesta Minoria, presentant quatre esmenes a diferents articles d'aquesta llei, amb l'ànim de veure si s'aconsegueix corregir alguns dels que nosaltres considerem defectes i que varen ésser exposats ja pel nostre company senyor Carreres i Artau en discutir-se la totalitat.

En aquest article primer es presenten en forma d'esmena algunes observacions de caràcter general que feia el senyor Carreres i Artau, en el sentit que els preceptes d'aquesta llei podien ésser incorporats a la Llei Municipal.

Aquestes observacions eren també fetes precisament pel senyor Simó i Bofarull en la seva intervenció de l'altre dia, consumint un torn en contra en la totalitat d'aquesta llei.

S'ha dit ací pel senyor Carreres i Artau, i s'ha concretat també pel senyor Simó i Bofarull, que en realitat la gairebé totalitat dels preceptes d'aquesta llei podrien anar en la Llei Municipal, que no es veu motiu perquè hi hagi una llei especial per a regular les poques coses que en realitat són d'importància en aquesta llei.

Jo vull refermar avui aquests arguments, posant a la consideració de la Cambra el fet que ens trobem precisament en un període que podríem dir encara de construcció de la Llei Municipal nostra. Saben tots els senyors Diputats que la nostra Llei Municipal no està acabada, que a la nostra Llei Municipal hi ha en vigor uns títols, que foren elaborats per la Comissió corresponent i

que foren aprovats per aquest Parlament; però també hi ha uns títols que han d'ésser encara aprovats per nosaltres, i això fa que regeixin disposicions disperses per a completar aquesta Llei Municipal, algunes d'elles de caràcter general de la de l'Estat espanyol.

Jo crec que no és una cosa procedent, ben ordenada, començar a portar ja preceptes de matèria municipal en lleis especials que es podrien contenir dintre de la Llei Municipal nostra, en forma, si es vol, de capítols especials, o bé de preceptes dintre d'aquests capítols; crec que amb això n'hi hauria prou. Puja de punt la importància d'aquesta observació si hom té en compte que de tota aquesta llei, en realitat, recollint poquíssimes coses i portant-les a la Llei Municipal, es podria complir també la finalitat que aquesta llei vol complir.

Jo vull insistir sobre un punt de vista, perquè el crec d'importància extraordinària. Hem de repetir una vegada més que, no solament no ens oposem al que són idees generadores d'aquesta llei, al que ha estat el principi que ha informat aquesta llei, a aquest desig de fer donar un avenç al nostre poble i principalment a diverses ciutats, entre elles Barcelona, en matèria de sanitat, que no solament no ens hi oposem, sinó que ho trobem adient, ho trobem bé, i estem disposats a prestar tota la nostra modesta, però entusiasta, col·laboració a aquesta obra.

Ara bé; després de feta aquesta declaració, perquè no es cregui que nosaltres en fer observacions a la llei sembli que volem oposar-nos a la seva finalitat, hem de dir una vegada més que no sabem veure la necessitat d'aquesta llei, ni sabem veure el per què s'ha vingut amb una llei especial per a poder realitzar aquesta obra de sanitat que s'intenta realitzar.

Després dels debats d'aquests dies sobre la totalitat d'aquesta llei es venia a dir que solament hi havien en realitat dos o tres preceptes nous, que eren els que exigia aquesta llei. Jo vaig anotar l'altre dia aquí, de l'interessant discurs del membre de la Comissió senyor Battestini, que deia que les dues coses d'eficàcia que s'havien contingut en aquesta llei eren, en primer lloc, la limitació del temps que poden durar els recursos contencioso-administratius, i, en segon lloc, la cooperació econòmica als Ajuntaments per a poder realitzar aquestes obres de sanejament. A aquest punt de la cooperació econòmica jo crec necessari insistir-hi, perquè d'unes declaracions que vaig veure l'altre dia a la premsa de la ciutat, fetes pel nostre benvolgut company el senyor Pi i Suñer, que a la vegada és Alcalde de Barcelona, i que, per tant, està molt interessat en aquesta matèria, deia que esperava l'Ajuntament l'aprovació d'aquesta llei per a emprendre la tasca de sanejament d'aquesta ciutat, per quant aquesta llei li havia de permetre el comptar amb la cooperació econòmica de la Generalitat i de l'Estat. I jo he de declarar francament que o no sé llegir o no he sabut trobar en cap lloc d'aquesta llei el que hi hagués aquesta cooperació econòmica. Aquesta llei, si l'examina hom fredament, es troba que en realitat tots els seus articles, quasibé tots, no diré tots en termes generals, quasibé tots, fora de

dos o tres, van dient només que els Ajuntaments podran fer una cosa, podran fer una altra cosa, podran acollir-se a això, podran acollir-se a això altre, i d'aquesta índole de preceptes n'hi ha un, si no recordo malament el 29, que diu: «Per a l'aplicació de la present llei els Ajuntaments podran posar-se d'acord amb la Generalitat de Catalunya per a establir un règim de cooperació econòmica, per a la realització de les obres de sanejament, recabar la concessió dels recursos atorgats per l'Estat per a combatre l'atur forçós en el que sigui aplicable i utilitzar les facilitats concedides en general als Ajuntaments per les inversions de caràcter social.» I jo pregunto: ¿És que era necessari aquest article perquè els Ajuntaments puguin comptar amb la cooperació de la Generalitat i la de l'Estat? ¿És que avui no hi poden comptar sense que consignem aquest article en una llei que al cap d'avall no fa més que concedir una col·laboració que ja està establerta? Crec jo, realment, senyors Diputats, mirant això amb tot desapassionament, que no hi ha cap necessitat d'aquest precepte i que aquest precepte és sobrer, completament, en aquesta llei, perquè ja existeixen una pila d'altres disposicions que ho regulen i, sobretot, perquè no n'hi ha cap que impedeixi que els Ajuntaments acceptin el concurs que els pugui prestar la Generalitat i que els vulgui prestar l'Estat per a portar a cap una obra de sanejament de poblacions.

Descartat aquest extrem, resta el de la limitació del temps dels recursos a què feia referència el senyor Battestini. Realment, en aquesta llei hi ha un precepte que diu que els recursos contencioso-administratius que es puguin interposar en contra dels acords presos pels Ajuntaments en matèria de sanitat hauran d'estar resolts dintre del termini de quatre mesos. Reconec que és una novetat, que això no existeix en la llei actual, però jo vull aprofitar l'ocasió que em dona en referir-me a aquest precepte de la llei i la felicitat conjunta per a nosaltres d'estar present aquí el senyor Conseller de Justícia i Dret, per a cridar l'atenció de la Cambra i, sobretot, del Govern, sobre aquest fet de la Jurisdicció Contencioso-administrativa.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

Estem, des que s'ha establert la legislatura d'aquest Parlament, estem, un dia i un altre, venint a portar aquí projectes en els quals, d'una forma directa o d'una forma encoberta, ens trobem nosaltres que hem de donar solució al problema que planteja el fet que la Jurisdicció Contencioso-administrativa no marxi com ha de marxar. Aquest fet, que fou denunciat ja aquí, en aquest Parlament, en el seu primer període de sessions, que fou objecte, inclús, jo recordo, d'una interpellació meua, el fet que els Tribunals Contencioso-administratius per les deficiències del seu funcionament, no pas per mala voluntat dels seus components, que jo no vull fer d'això objecte de censura, per la manera com està organitzat tot el sistema d'aquests Tribunals, el fet que aquest Tribunal tingui constantment centenars de recursos per a resoldre i el fet que avui — és un fet positiu constatable per qui el vulgui constatar —

el fet que encara hi hagi per a resoldre en els Tribunals Contencioso-Administratius de Catalunya recursos dels temps de la monarquia, de l'any 1929 i de l'any 1930, que estan geient en els armaris de les Secretaries de l'Audiència esperant la seva resolució, és un fet que veiem que no pot continuar, i davant d'aquest fet nosaltres ens trobem, un dia i un altre dia, que han de venir aquí disposicions posant un límit a l'actuació d'aquests Tribunals, millor dit, marcant el període de temps dintre del qual hauran d'ésser resoltos els recursos contencioso-administratius. I ens trobem, ja, amb una pila de disposicions diverses, emanades d'aquest Parlament, referents a la matèria municipal i referents a la matèria que és objecte d'aquesta llei, que en unes diem que els Tribunals Contencioso-Administratius han de resoldre dintre del termini de dos mesos uns determinats assumptes, en altres que els han de resoldre dintre de tres mesos i en altres que els han de resoldre dintre de quatre mesos. No fóra més convenient, pregunto jo ara — i em permeto aprofitar aquest incís per dirigir aquest prec al senyor Conseller de Justícia i Dret, que crec que la matèria val la pena —, no fóra més convenient que vingués ja una regulació definitiva?

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: ...de les funcions dels Tribunals Contencioso-administratius en el sentit que s'aconseguís aquesta finalitat, que tothom sent una gran necessitat que els recursos contencioso-administratius siguin una cosa eficaç, una cosa rapidíssima, perquè de la manera que funcionen avui, resolent-se els recursos al cap de tres o quatre anys, sobretot en matèria municipal, que saben els components que ells ja no estaran en aquell Ajuntament perquè haurà vingut una renovació. Cregui el senyor Conseller de Justícia i Dret — ja sé que n'està tant o més convençut que no pas el que fa aquestes manifestacions en aquest moment — que faríem un gran bé i tal vegada ens estalviariem de dictar disposicions com aquestes que es contenen en aquesta llei, perquè, realment, en la forma així dispersa que les anem prenent no produiran l'eficàcia que produiria si vingués un projecte que regulés d'un cop i per sempre el funcionament d'aquesta Jurisdicció, en la forma que fos, que el bon i clar criteri que el senyor Conseller de Justícia i Dret, sabrà trobar-la; però que s'aconseguís aquesta eficàcia i, sobretot, aquesta rapidesa en les seves resolucions.

Tornant a aquest Projecte de Llei de sanejament de poblacions, si treiem el referent a la matèria de la cooperació econòmica, que ja he dit, i em penso que he demostrat modestament, que no s'estableix en aquesta llei, perquè està establerta abans d'aquesta llei, i si tenim en compte que aquest punt concret de la limitació dels recursos contencioso-administratius és una cosa que ha de venir amb caràcter general i no solament per la matèria sanitària, perquè crec que no estaria bé que nosaltres ara diguéssim que en la matèria sanitària hem de posar una limitació en els recursos contencioso-administratius i en les altres matèries no, que n'hi ha que són tan interessants com la

matèria sanitària, si treiem això, jo crec que d'aquesta llei no en resta quasi bé res, i si alguna cosa, alguna petita cosa, en resta, jo crec que pot anar perfectament dintre de la Llei Municipal.

Repeteix que dels trenta articles que té aquesta llei, vint-i-sis o vint-i-set són articles que no tenen cap necessitat de constituir llei. Repetim paraules que deia el senyor Simó i Bofarull. Quant als arts. 4.^è i 5.^è, en els quals es regula el que és matèria d'aquesta llei, es van anomenant coses que totes elles estan compreses dins de la Llei Municipal. Va quedar aclarit l'altre dia ja que no hi havia en la Llei Municipal cap precepte que digués que els Ajuntaments tenen com a missió normal la de les atencions ordinàries en matèria de sanitat — perquè la Llei Municipal nostra usa, en parlar d'aquesta matèria, la paraula «ordinària» i la paraula «extraordinària» —. De manera que davant de tot això creiem nosaltres, i per això ve l'esmena d'aquest primer article, que els dos o tres preceptes que realment es cregués que són necessaris establir com a especials en aquesta matèria podrien anar perfectament en la nostra Llei Municipal i ens podríem estalviar de fer aquesta llei. Jo repeteixo, i amb això acabo, que no és que nosaltres volguem obstruccionar, ni molt menys, aquesta llei, que res més lluny del nostre ànim, sobretot en una matèria com aquesta; però sí em permetreu que digui que en matèria sanitària tal vegada és molt més interessant fer coses que no pas esperar una llei.

És una mica de mite del nostre poble el de creure que les coses no es poden fer si no hi ha una llei per endavant, i ens creiem que fent una llei ja s'ha fet tot, i acabat ningú es cuida de fer-la complir. Jo no voldria que amb això passés igual. En matèria sanitària les disposicions vigents permeten fer moltes coses, i, en canvi, per disposicions noves que es dictin, si no hi ha ganes de complir-les, no es compliran. L'altre dia llegia el senyor Battestini alguns particulars d'un Reglament de Sanitat, i deia: Malgrat aquest Reglament tot això no s'ha complert.

El Sr. BATTESTINI: Perquè no es podia complir.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Això ve a reforçar la meua tesi. No crec que es necessiti aquesta llei per a fer complir això. I ara em ve a la memòria un cas que va passar fa molts anys, essent jo tinent d'alcalde de Barcelona, del districte VII, en què es va presentar en forma violentíssima una epidèmia de verola, en un d'aquells barris a què fa referència a la llei, en què la gent viu amuntegada, que dorm en una sola habitació, que els hi serveix moltes vegades també de menjador. Aquesta epidèmia va adquirir uns caràcters alarmants; jo vaig reunir el Cos mèdic municipal i se'm va dir que el primer que s'havia de fer era vacunar tothom. Com la vacunarem tota aquesta gent? Hi ha un precepte que mana la vacuna obligatòria; doncs, publiquem un ban dient que tothom es vacuni. Es va publicar el ban i, naturalment, no es va vacunar ningú. Imposen multes; tampoc es va vacunar ningú. Preocupats els facultatius que si passaven, no dies, sinó hores, sense vacunar la gent, l'epidèmia es convertís en una catàstrofe, vàrem determinar vacunar la gent *manu mi-*

litari. I vàrem acordonar per mitjà de tropes, tot aquell barri. Això era a l'any 1910; hi havia metges municipals amb guàrdies municipals armats al costat, varen agafar tots aquells ciutadans un a un i no va sortir ningú sense ésser vacunat. D'aquesta manera, en deu hores va quedar vacunat tothom. Les lleis foren ineficaces, però ho vàrem fer així i d'aquesta manera es va prevenir. Perdoneu-me la digressió.

Jo crec que en matèria sanitària s'ha de fer funció sanitària més que lleis, i, sobretot, crec que aquesta llei, llegida amb detenció, no conté cap precepte nou que permeti noves atribucions en matèria sanitària, que les poquíssimes que hi ha, si n'hi ha alguna de nova, podrien anar perfectament a la Llei Municipal, i, en canvi, el que convé és actuar, actuar en forma eficaç més que esperar aquesta llei que no dona cap nova facultat.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Senyors Diputats: Únicament per a contestar un prec que ha intercalat el senyor Vallès i Pujals en defensar la seva esmena a aquest Projecte de Llei de Sanitat, i sense pretendre immiscir-me el més mínim en un projecte que no és de la meva competència.

Es referia el senyor Diputat a la jurisdicció contencioso-administrativa i, tanmateix, insinuava un aspecte de la situació massa negra, més negra del que és en realitat. No negaré que fa algun temps s'havien amuntegat els recursos en el contencioso-administratiu d'una manera alarmant i que s'anaven assenyalant vistes de recursos procedents dels anys 26, 27 i 28. Però s'ha donat a això una pressa extraordinària degut a la intervenció del Tribunal de Cassació de Catalunya. Nosaltres, en el Tribunal de Cassació de Catalunya, i d'ençà dels pocs dies que sóc a la Conselleria ho he ratificat, vàrem posar-nos en relació amb el President de l'Audiència Territorial de Barcelona, que presideix el Tribunal Contencioso-administratiu de Barcelona, que estaven molt ofegats de treball i vàrem aconseguir que es fessin dobles sessions. De manera que actualment s'estan celebrant dues sessions per setmana i es van treient els assumptes endarrerits, i hem obtingut promesa del President del Tribunal de què a finals d'estiu tot estarà al corrent.

Per altra part, referent als Tribunals Contenciosos de les antigues províncies de Girona, Tarragona i Lleida, m'he dirigit per circular que he signat essent Conseller, als Presidents de les Audiències de Girona i Tarragona, que eren els que tenien més assumptes endarrerits, i els he demanat una estadística perquè em diguin els assumptes endarrerits, i això ja significa un estímul perquè posin en marxa amb la màxima celeritat tots els assumptes pendents. A l'Audiència de Lleida no ha calgut, perquè estava gairebé al dia, essent de lloar la rapidesa amb què aquest Tribunal ha vingut tramitant tots els assumptes.

Per tant, no solament això puc contestar a la V. S., sinó que tinc un Projecte de Llei en estudi, que portaré tot seguit a la Cambra, regulant la Jurisdicció contencioso-administrativa pel que depèn a Catalunya i permet l'Estatut. Crec que amb

aquestes consideracions el senyor Diputat en tindrà prou i no em puc estendre en més detalls perquè es tracta d'un projecte alié a la meua jurisdicció. He volgut fer aquestes manifestacions per a tranquil·litzar el seu desig.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Simplement, per correspondre a la gentilesa del senyor Conseller amb què, malgrat no tractar-se d'un Projecte del seu Departament, ha volgut recollir les meves paraules, agraint-li la forma en què les ha recollit i alegrant-me molt de la notícia que ens ha donat.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. DALMAU: Nosaltres creiem que en demanar la paraula el senyor Vallès i Pujals es limitaria exclusivament a defensar l'esmena que ha presentat la Minoria de Lliga Catalana. Ha estat quasi un torn de totalitat el consumit pel senyor Vallès i Pujals; això naturalment ha estat una satisfacció perquè hem pogut sentir l'autoritzada veu del senyor Diputat sobre les característiques d'aquesta llei. Però, limitant-me a contestar únicament la refutació d'aquesta esmena presentada per Lliga Catalana hem de dir que la Comissió no estima procedent l'enunciat d'aquesta esmena, perquè aleshores diluiríem la cosa en cas d'acceptar-la. La Llei Municipal catalana ja sabem que es va fent per etapes, encara no està completa; si s'hagués de reintegrar els preceptes que no formen part integrant de la Llei Municipal, amb les aportacions noves d'aquesta llei especial, aleshores resultaria que la Llei Municipal catalana seria supeditada a rectificacions i desviacions del tronc comú, com ha estat concebuda i que ha estat votada en aquest Parlament. Moltes de les atribucions d'aquesta llei hi estan contingudes, però hem volgut fer una selecció de les més apremiants i formar un sol cos dintre aquesta llei perquè tingui una virtualitat i que la faria més fàcilment aplicable per part dels Ajuntaments que vinguin a recabar els auxilis econòmics i vulguin posar a la pràctica les orientacions que es contenen en aquesta llei.

Aquesta llei nosaltres no podem esperar que es compleixi amb la Municipal catalana perquè hi ha necessitat de fer-la amb la màxima celeritat possible. És necessari descongestionar la ciutat d'aquells nuclis urbans insalubres que són un perjudici gairebé constant pels habitants d'aquestes zones que aquí qualifiquen d'insalubres; no es pot continuar vivint en aquests domicilis, per quant la morbositat i la mortalitat tenen una relació directa amb la capacitat d'inhabilitat que tenen aquestes vivendes que nosaltres voldríem que es destruïssin perquè són uns focus de malalties, i àdhuc de corrupció moral. En aquest sentit, nosaltres ens hem d'oposar, per tant, a l'esmena que presenta la Minoria de Lliga Catalana pel seu caràcter d'urgència. La virtualitat d'aquesta llei radica precisament en què es vagi al compliment de pressa, i la principal importància d'aquesta llei és la seva necessitat.

Hi ha una altra consideració que ens obliga

a no poder acceptar aquesta esmena, i és que sens dubte, en posar en pràctica aquesta llei pugui donar lloc a què disminueixi l'atur forçós, que molts parats tinguin ocupació i que es pugui anar a disminuir l'aspecte tràgic d'aquest crim social que representa l'atur forçós, que depaupera els cossos i deprimeix l'ànim de molts habitants. En aquest sentit tot el que fos acceptar aquesta esmena seria perdre activitat.

Per aquestes raons nosaltres no podem acceptar l'esmena de la Minoria de Lliga Catalana.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Sentint molt no haver pogut convèncer la Comissió, i no guiant-nos altre propòsit que fer constar el nostre criteri, retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada l'esmena.

(Sense discussió, i per unanimitat, són aprovats els arts. 1.º, 2.º i 3.º, d'acord amb el text del dictamen.)

El Sr. PRESIDENT: Art. 4.º

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No pas certament per a oposar-me a aquest article. Les manifestacions que volia fer seran molt breus, i tant les podia fer en aquest art. 4.º com en el 3.º, com en el 2.º. Nosaltres estem d'acord amb el que contenen tots aquests tres articles; no ha d'ésser la meva intervenció pròpiament una impugnació. Només és per a fer notar una cosa.

Trobem molt bé — per això aquesta Minoria no ha fet cap manifestació en contra, i pel contrari ha donat els seus vots — el que l'Ajuntament de Barcelona, ja des del primer moment, pugui aplicar aquesta llei. Trobem molt bé també que després a tots els Ajuntaments de Catalunya es puguin acollir — diu els beneficis són ben pocs — als beneficis d'aquesta llei. Però coadjuvant a les manifestacions que ha fet el senyor Vallès i Pujals jo voldria dir — i em sap greu que no sigui aquí el nostre benvolgut company, Alcalde al mateix temps de Barcelona, per a fer-li present això — que tot el que diu aquest art. 4.º, que tot això ja ho podia haver fet l'Ajuntament de Barcelona amb un simple acord, que jo, no pas en aquest lloc, que no és adient fer-ho, però sí en altres, he demanat ja moltes vegades.

Què diu aquest art. 4.º? Diu que a part dels altres sistemes, es procedeixi al «descongestionament de les zones de major aglomeració de construccions i d'habitants, mitjançant l'enderrocament d'illes o grups de cases malsanes i la formació d'espais lliures degudament urbanitzats.» ¿Qui serà que no estarà d'acord amb què es faci això?

«L'eixamplament dels trossos de carrers estrets que convingui i la formació de petites places en els solars que deixin les cases particularment insalubres que hagin estat enderrocades... L'enderrocament de les construccions que hi hagin a l'interior de les illes o grups de cases, etc.»

Doncs, bé; no és que nosaltres ens oposem a l'aprovació d'això, ¿però no pensen els senyors Diputats i no pensa l'Ajuntament de Barcelona — si és que d'una manera indirecta ens hi podem referir — el que tot això, només acordant l'obertura de la gran via B, ja estaria fet? Bastaria un acord de l'Ajuntament de Barcelona, sense necessitat de cap llei, perquè tot això s'aconseguís, i tot això seria ràpidament.

Jo crec, com deia molt bé el senyor Vallès i Pujals, que en aquestes matèries, més potser que en cap altra, el que procedeix és una actuació. Amb acords, amb lleis, no en tirarem cap de casa a terra. Ara, amb una decisió de l'Ajuntament d'anar a complimentar plans que ja estan aprovats, que no cal fer res més que cercar els diners necessaris per a realitzar-los, tots aquests objectius ja s'haurien aconseguit.

¿Creu el Parlament, creuen els senyors de la Comissió de Governació que ho proposen, que tot això és convenient per a arribar a precipitar-ho? Naturalment, nosaltres no ens hi oposem pas; però insisteixo que fóra molt més pràctic que l'Ajuntament de Barcelona prèngués l'acord en la sessió pròxima, d'obrir la gran via B, que potser alguns dels senyors Diputats que no són de Barcelona no recorden quina és, que és la que anirà a travessar tot l'antic districte cinquè, tots aquells barris malsans de Drassanes fins al carrer del Carme. Ara en diuen «barri xinon», però en el meu temps, quan era jove, en deïem simplement el districte cinquè. Tots aquells barris malsans desapareixerien; bastaria que s'obris aquesta via perquè tot aquest objectiu que es persegueix quedés realitzat.

Fetes aquestes manifestacions, per la nostra part no hi ha cap inconvenient en què s'aprovi l'article.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: El senyor Duran i Ventosa s'ha deixat portar també pel que sembla ésser la tònica de la Minoria de Lliga Catalana i també ho era del nostre estimat amic, avui absent, el senyor Simó i Bofarull, de voler atribuir a aquesta llei un caràcter d'innecessària, de venir a augmentar la complexitat de les coses, en lloc d'ésser només que un apèndix de la Llei Municipal de Catalunya. I no és així.

El senyor Duran i Ventosa ens ha fet algunes consideracions que són atinadíssimes, però s'ha callat una altra consideració que és més atinada encara que les que ell ha fet, i que jo vull fer-li, i és que l'Ajuntament de Barcelona, pot obrir, no sols la gran via B, sinó la C i totes les altres que vulgui; pot enderrocar tot el casc vell de Barcelona.... Però, on són els cabals? Com esmerçarà aquests cabals que pagarà per les finques aquelles? Si hi ha acord entre l'Ajuntament i el propietari, deia jo l'altre dia que no hi ha cas; si no hi ha acord, cal pagar la capitalització a base del líquid imposable.

(El senyor Vallès i Pujals fa signes negatius.)

Sí, senyor Vallès i Pujals. La Llei Municipal catalana diu això: la Llei Municipal diu més, admet una sobrevaloració de les finques fins a un

25 per 100. Però és que aquesta llei el que fa — i per això és necessària — és una subvaloració de les finques que estan mancades de salubritat, de les finques que són velles, de les finques que no tenen estat de conservació, de les finques que han estat amortitzades.

Amb aquesta llei a la mà, l'Ajuntament de Barcelona pot obrir la gran via B, pot obrir la gran via C i pot obrir totes les vies que vulgui, perquè no haurà de pagar per les finques el que vulguin els propietaris, sinó el que realment valdran en virtut de la seva vellúria, en virtut del seu grau de conservació, en virtut de les vegades que hagin estat amortitzades, que per això hi ha aquesta reducció del líquid imposable quan les rendes siguin excessives, perquè hi ha acumulació d'estadants, o bé quan les cases no ofereixen condicions i es calcula que ja han estat amortitzades. Les reduccions són fins al 50 per 100 que preveu la llei, o fins, potser, s'arribi al 75 per 100 que ens demana el nostre estimat amic senyor Ruiz i Ponsetí.

És per això que és necessària la llei. Si no fos per això, veritablement tindria tota la raó el senyor Duran i Ventosa. Però l'Ajuntament de Barcelona, per obrir espais lliures a les zones insalubres, ha de tenir la seguretat que pagarà per les finques el que realment elles valguin. L'Ajuntament de Barcelona, ni els d'altres ciutats i viles catalanes, no poden de cap manera emprendre aquesta obra en tant no els hi sigui garantit per una llei, per aquesta llei que nosaltres anem a aprovar, que els interessos particulars dels propietaris no seran posats per damunt dels interessos generals de la ciutat, dels interessos generals de la salut pública. I res més.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Jo crec que el tema que acaba d'enunciar el senyor Battestini, val la pena que el dilucidem, perquè crec que, o està equivocats el senyor Battestini, o estem profundament equivocats nosaltres. I com que val la pena que no estigui equivocats ningú, quan anem a fer una llei de la transcendència d'aquesta, crec que val la pena que ho aclarim, comptant amb el beneplàcit de la Presidència.

El senyor Battestini deia l'altre dia i ho ha ratificat avui, que la Llei Municipal catalana diu que quan s'ha d'expropiar una finca no hi ha més que dos camins: o posar-se d'acord amb el propietari o pagar-li el preu que resulti de capitalitzar el líquid imposable. Jo no ho tinc entès així. Amb la Llei Municipal nostra a la mà, no resulta així. De manera que val la pena que aclarim això.

L'art. 167 de la Llei Municipal diu: «Per a fixar el valor d'una finca objecte d'expropiació, l'Ajuntament sollicitarà del propietari que n'assenyali el preu, i si la Corporació municipal l'estima raonable, serà fet el pagament i l'ocupació subsegüents.» Primer procediment, per tant, el de la concòrdia. No hi ha dubte.

Ara diu: «Si no hi hagués acord, l'Ajuntament podrà ocupar la finca (no expropiar; és l'ocupació prèvia a l'expedient d'expropiació) imme-

diatament d'haver disposat la quantitat que equivalgui a la capitalització a base del tant per cent legal del líquid imposable, pres dos anys abans de la iniciació del projecte, i seran abonats recíprocament interessos a raó del 4 per 100 anual quan vingui l'acord de preu entre les parts interessades o es resolgui, en cas de nova desavinença, pels organismes cridats a fixar la valoració definitiva, segons determini la Llei d'Expropiació Forçosa.»

De manera que la Llei Municipal ens envia a la Llei d'Expropiació Forçosa, i la Llei d'Expropiació Forçosa no diu que s'ha de capitalitzar el líquid imposable. Es capitalitza pel que val, o molt pel damunt o molt per sota. Saben els senyors Diputats que hi ha el nomenament d'un expert per part del propietari, el nomenament d'un altre expert per part de la Corporació expropiant, i si aquests no estan d'acord, el nomenament d'un tercer expert per l'Administració, i que, en definitiva, fixa el preu, abans el Governador, avui, a Catalunya, el Conseller de Governació. I fixa el preu que té per convenient, que quan el Conseller de Governació fixa el preu, no té cap obligació de tenir en compte el que ha assenyalat l'expert del propietari, ni el que ha assenyalat l'expert de la Corporació expropiant, ni el que ha assenyalat l'expert tercer. Fixa el preu que vol, i aquest és el preu de l'expropiació.

De manera que allò de la capitalització pel líquid imposable, és només per quan s'ha de fer el dipòsit previ per a anar a l'ocupació immediata de la finca, per a evitar que hi hagi un propietari que, allargant l'expedient d'expropiació forçosa, impossibiliti una obra d'utilitat pública, i en aquell cas, molt ben pres l'acord, que no és de la Llei Municipal sinó que ja ve de la Llei d'Expropiació Forçosa, es pot disposar la quantitat que resulti del líquid imposable i anar a l'ocupació, sens perjudici d'anar seguint l'expedient d'expropiació forçosa.

Una variació ha introduït aquest art. 167 de la Llei Municipal nostra a la Llei d'Expropiació Forçosa, i és que així com aquesta Llei d'Expropiació Forçosa exigeix que per a ocupar la finca es dipositi el preu que resulta de la capitalització del líquid imposable, més un 10 per 100, aquí s'ha suprimit aquest 10 per 100, i aquí n'hi ha prou amb bquè la Corporació dipositi la capitalització del líquid imposable. Però això, repeteixo, és només per al cas d'ocupació, però per al cas de venda de la finca, per al cas d'expropiació de la finca, es fixa el preu que s'estima que val, per damunt o per sota del líquid imposable. De manera que les referències que fa aquesta llei en el del líquid imposable, jo crec que no tenen raó d'ésser, perquè vénen en realitat a fixar unes normes, unes regles per endavant als experts que han d'intervenir, que crec que és perjudicial, ja no solament per als propietaris, sinó àdhuc per a l'Administració, perquè no permetrà aquell marge que hi ha avui de llibertat completa per a fixar el preu que resulti tenint en compte totes les circumstàncies que es donen en el cas concret que es tracti, sense haver-hi cap partit pres i, per tant, sense subjecció a normes de cap mena.

Aquest és, repeteixo el criteri amb el que jo

interpreto la nostra Llei Municipal, i em crec que aquest és el favorable. Jo diré més: després de la nostra Llei Municipal, amb vigència d'aquesta, jo he vist, i diversos senyors Diputats ho hauran vist també, que la nostra Conselleria de Governació — i sento que no estigui aquí el dig-ne titular que l'exerceix — està resolent, no diré cada dia, però sí cada mes o uns mesos, un expedient d'expropiació forçosa, i fixa el preu després d'haver escoltat l'expert del propietari i l'expert de l'Administració, i d'haver vist el dictamen de l'expert tercer, i fixa el preu de la finca de la manera que creu més convenient en tenir tots els elements a la seva mà. Crec que això és més convenient, que fixar normes com en aquesta llei es fixen. Si estic equivocat, desitjaré que se'm faci veure, però crec que no i que aquest és el veritable criteri amb què s'ha d'interpretar la nostra Llei Municipal.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: El senyor Vallès i Pujals no està equivocat; tot el contrari, té tota la raó. La Llei Municipal diu que quan no hi ha acord entre el propietari i l'Ajuntament, aquest, abans d'ocupar la finca, haurà de dipositar l'import d'aquesta, capitalitzat a base del líquid imposable, més els interessos corresponents, suprimint aquest 10 per 100 de què parla la Llei d'Expropiació Forçosa de l'Estat. Que quan no hi hagi acord, se seguiran els tràmits de la Llei d'Expropiació Forçosa, llei molt antiga que compta ja quaranta-un anys d'existència, perquè és de l'any 1895, i nosaltres el que fem ara és aclarir d'una vegada tot això i concretar-ho i donar unes normes perquè tinguin efectivitat.

Que nosaltres assenyallem unes normes rígides? Tant se val! Que fixem un camí al qual hauran d'atenir-se els experts? És igual! Hi ha uns interessos de la salut pública que són els que ens obliguen a fer-ho. Aquests interessos estan per damunt de tot, àdhuc dels interessos de l'Administració, tot i essent aquests molt importants; la salut pública està per damunt d'ella. Amb aquesta llei, repeteixo, nosaltres donem als Ajuntaments la col·laboració de la Generalitat, la col·laboració dels cabals que se'ns puguin enviar des de l'Estat espanyol, canalitzats per a lluitar contra l'atur forçós, donem als Ajuntaments una base de peritatge de les finques a expropiar i donem als Ajuntaments, mitjançant aquest escurament dels tràmits davant la Junta de Sanejament i en segona instància davant del Tribunal Contenciós-administratiu, del qual tan bé parlava, que tan bé exposava el senyor Conseller de Justícia i Dret.

Repeteixo que no és una llei innecessària, no és una llei sobrerera; és una llei que respon al moment, moment expeditiu, moment de fer coses, moment d'atendre els anhels i els desigs de les masses que han portat al Govern de Catalunya els homes que concreten aquest sentiment, perquè ells representen el saltar per damunt dels interessos establerts, no lesionant-los en allò que tinguin de legítims, però sense tolerar tampoc que aquests

interessos particulars estiguin per damunt dels interessos generals dels Ajuntaments i viles de Catalunya i de tota la nostra pàtria catalana.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar, per a una petita rectificació.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Jo crec, realment, que si el que la llei vol fer és el que acaba de dir el senyor Battestini, la llei no és clara i l'hem d'aclarir.

Sembla que el senyor Battestini vol dir que donant per bo el que jo deia, que la Llei d'Expropiació Forçosa està vigent, amb aquesta llei la modifiquem. Però aquesta modificació és tan transcendental que crec que val la pena de consignar-ho, perquè desapareix tot l'expedient de la Llei d'Expropiació Forçosa. Ja no hi haurà l'expert del propietari, l'expert de la Corporació expropiant i l'expert de l'Administració, sinó que sembla que vulgui dir que per tota finca que s'hagi d'expropiar per matèria de sanitat es pagarà únicament la capitalització del líquid imposable, a no ésser que hi hagi alguna d'aquelles circumstàncies a què es refereix la llei, per a poder fer-ho encara per sota. Sembla que vulgui dir això. Aleshores redueix, suprimeix tot un tràmit de la Llei d'Expropiació Forçosa. Aleshores no ha d'haver-hi el dipòsit previ per a l'ocupació, sinó que ve el pagament definitiu. Cal regular, per tant, crec jo, tot aquest procediment en una forma nova, prescindint d'aquella facultat que té, com he dit, el senyor Conseller de Governació, avui, abans els antics Governadors civils, de fixar el preu i, per tant, sàpiguen els Ajuntaments i tots els particulars que avui ja desapareix tota aquella funció de la Llei d'Expropiació Forçosa i que ve substituïda per aquesta llei.

Això té tanta transcendència que crec que val la pena de desenrotllar-ho més a la llei, en bé no solament dels propietaris, sinó àdhuc de l'Administració. Crec que tal com està exposat podria donar lloc a grans dubtes, a grans qüestions després, i que valdria la pena que ho desenrotlléssim més àmpliament perquè quedi ben sentat, perquè crec que tot el que sigui donar aclariments i quedar aquesta qüestió ben resolta per al dia de demà, ha d'ésser una funció que ens hem d'imposar tots els que col·laborem d'una manera o altra en la confecció de les lleis.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: Només per a fer avinent al senyor Vallès i Pujals que estem parlant de l'art. 4.^è i ell es refereix a l'art. 9.^è; quan arribem a aquest article les VV. SS. podran presentar les esmenes que tinguin per convenient, la Comissió les examinarà i si procedeix acceptar-les, ho farà.

(S'aproven per unanimitat els arts. 4.^è, 5.^è, 6.^è, 7.^è i 8.^è del dictamen, als quals no havia estat presentat cap vot particular ni cap esmena.)

A continuació es dona lectura al vot particular següent, corresponent a l'art. 9.^è :)

«AL PARLAMENT»

El Diputat que sotasigna té l'honor de proposar el següent vot particular al dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Sanejament de Poblacions :

VOT PARTICULAR

La circumstància 2.ª de l'art. 9.º quedarà redactada així :

"2.ª — Si per l'estat de la construcció, per deficiència de conservació, per l'antiguitat de l'edifici, per la possibilitat d'ésser ja amortitzat, o per qualsevol altre factor, apareix evident que la capitalització normal, a base del líquid imposable, és excessiva, pot sofrir una disminució d'un 75 per 100."

Palau del Parlament, 3 de juny del 1936. — E. Ruiz i Ponsetí.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió accepta el vot particular?

El Sr. DALMAU: La Comissió no accepta el vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: Nosaltres també, malgrat de la nostra breu intervenció en el debat de la totalitat, abundem bastant en les consideracions que aquí feia el senyor Simó i Bofarull en considerar potser excessiva l'extensió d'aquesta llei. Considerem que molta part d'ella té un caràcter purament literari i tampoc som molt partidaris de fer literatura a l'hora de legislar; però dintre d'aquesta llei hi ha un art. 9.º i considerem que és tal la importància d'aquest art. 9.º, que justifica tota la restant palla que hi pugui haver en l'articulat. Ja estem en aquest article fonamental i en aquest sí que considerem precis donar el màxim abast dintre de la situació actual de l'economia de Catalunya.

En la circumstància 2.ª d'aquest art. 9.º, és a la que tenim presentat el nostre vot particular. Aquesta circumstància 2.ª té una redacció gairebé idèntica a la del nostre vot particular, fins el punt que llegint el nostre vot particular queda en realitat llegida la circumstància 2.ª, existint sols una diferència del tant per cent en l'hora de fixar la valoració.

El nostre vot particular diu: «Si per l'estat de la construcció, per deficiències de conservació, per l'antiguitat de l'edifici, per la possibilitat d'ésser ja amortitzat, o per qualsevol altre factor, apareix evident que la capitalització normal, a base del líquid imposable, és excessiva, podrà sofrir una disminució d'un 75 per 100.» I el dictamen de la Comissió diu que la reducció o la disminució podrà ésser d'un 50 per 100.

Jo no sé d'on ha sortit aquest relligament en els experts en fixar-los un límit fins al 50 per 100. Jo crec que la Comissió reconeixerà que s'ha equivocat en deixar i en presentar el dictamen en aquesta forma i que retrocedirà en aquest punt. Però jo vull argumentar a favor de la nostra posició exclusivament i defensar que el 75 per 100 és un mínim dintre de la situació actual que molts

edificis dels que han d'ésser qualificats d'insalubres. Jo m'atreviria a dir — encara que algú pugui qualificar la nostra posició en aquest punt de demagògica —, que molts dels edificis que seran qualificats d'insalubres, no solament haurien d'ésser qualificats sense indemnització pels propietaris, sinó que encara a aquests se'ls hauria d'imposar fortes penyores pels anys que han estat perjudicant a la humanitat. Crec que aquesta fóra una bona sanció. De manera que arribar a enderrocar aquests edificis sense cap indemnització, en definitiva, no és una argumentació demagògica, sinó que a tots hauria de semblar-nos la cosa més justa del món. Però dintre dels debats de la Comissió varem veure que una proposició d'aquest abast no fóra viable, i com que quan volem influir en la redacció de les lleis, volem influir d'una manera pràctica, volem posar esmenes no pas amb l'única finalitat de fer discursos en el Parlament, sinó perquè després les nostres esmenes figurin incorporades a la nostra col·lecció legislativa; és per això que ens hem situat en un terreny pràctic i proposem aquesta reducció fins el 75 per 100.

No és pas excessiva aquesta reducció de la valoració a què arribin els experts en una valoració ben feta, perquè en una casa insalubre sempre s'arribarà a un valor determinat, sigui el que sigui, a un valor que quan menys serà el valor intrínsec del material de construcció, del material que resulti de l'enderrocament; però cal tenir en compte que si l'edifici pràcticament no val res, si ha d'ésser destinat a l'enderrocament, poden haver-hi casos en què allò procedent no sigui fixar cap indemnització, ni tan sols del material de construcció, perquè pot donar-se el cas que els jornals necessaris per la tasca de l'enderrocament siguin tan elevats que siguin més importants encara que el mateix valor del material que resulti de l'edifici enderrocat. Per això nosaltres considerem que la nostra posició del 75 per 100 és tècnicament justa, i no és gens excessiva; i per això desitgem que la Comissió accepti aquest límit, com una cosa perfectament pràctica i perfectament incorporable a la situació actual de l'economia en la nostra legislació.

El Sr. DALMAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. DALMAU: Malgrat de la cordialitat, com és lògic, que hi ha entre la Minoria Socialista i la Majoria en el si de la Comissió, nosaltres no hem pogut acceptar aquest augment que es demana en el vot particular, defensat pel senyor Ruiz i Ponsetí.

Nosaltres considerem que, efectivament, hi ha cases que destinades a l'enderrocament, tenen un valor actual ben petit, un valor ben esquitit, un valor ben reduït; àdhuc també, creiem que hi ha cases a Barcelona i en altres poblacions de Catalunya, que podrien ésser en realitat denunciades de delictes sanitaris, si aquesta forma de delictes figurés en el Codi Penal. Hi ha cases que efectivament donen un contingent de mortalitat molt més elevat que el normal i és degut precisament a què són cases antiquíssimes, que han acabat ja la seva missió en els nostres temps. Adhuc hi ha cases que específicament sembla que

encomanin als moradors de la vivenda una determinada malaltia, ben específica, fins el punt que es pot dir que hi ha cases tuberculosos, cases canceroses o cases reumàtiques, per tal que en poques generacions d'habitants d'aquestes cases, es troben sempre malalts d'aquestes afeccions, com si fos la casa la que proporcionés el contagi. De manera que en aquestes cases, la part material val poc i la part moral val menys. Però cal tenir en compte, en aquests moments, quina és la nostra posició política. En el front en què està posat el senyor Ruiz i Ponsetí, dintre la Minoria Socialista, el seu criteri és lògic, i es comprèn que la nostra posició no sigui la mateixa, perquè nosaltres mantenim encara el criteri que la propietat privada, complint una funció i responnent a una necessitat social, ha d'ésser estimulada i mantinguda. I si nosaltres acceptàvem aquesta disminució del tant per 100, resultaria que ens trobaríem amb casos d'un antic propietari, que actualment es creu i vol ésser propietari perquè cobra unes rendes, i amb el producte de l'expropiació que li donariem, en realitat es quedaria amb ben poca cosa, probablement sols li quedaria el solar.

Nosaltres considerem que la gran majoria de les cases que estan destinades indefectiblement a l'enderrocament són edificis propietat de petits propietaris. Aquestes cases, que indefectiblement han d'ésser enderrocades per insalubres, si ens referim a Barcelona, veurem que no són pas cases de la plaça de Catalunya o del passeig de Gràcia, sinó que són edificis enclavats en barris humils com el districte cinquè, i són propietat de petits propietaris, perquè entre els propietaris també hi ha categories.

Nosaltres no podem acceptar el que proposa el senyor Ruiz i Ponsetí, però tampoc ens fem fermes en mantenir el tipus que havíem posat en el primitiu dictamen. Aquest tipus era del 50 per 100, i probablement, la xifra més exacta o més justa, reduint en part el que demanava el senyor Ruiz i Ponsetí i augmentant el que nosaltres proposàvem, pot ésser el 60 per 100. Hi ha arguments vitals i forts per a acceptar la fixació del 60 per 100, i és entre altres el fet que en la Llei d'Expropiació Forçosa espanyola, ja s'arriba al màxim d'un 60 per 100. I si aquest 60 per 100 és consignat en la llei espanyola, llei que té uns quants anys de vigència, nosaltres ara ens veiem obligatòriament supeditats a acceptar aquest tipus de valoració. Queda, per tant, el dictamen rectificat quant a aquesta xifra en el sentit de fixar-la en el 60 per 100.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí per a rectificar.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: He de començar felicitant els senyors propietaris de les cases insalubres, per la brillant defensa que d'ells acaba de fer el senyor Dalmau. Però jo he de dir a la V. S., senyor Dalmau, que no m'ha convençut, i lamento que no m'hagi convençut, perquè és aquest un punt que pel mateix que l'art. 9.^è és el punt neuràlgic de la llei que estem discutint, que val la pena que ens hi fixem, perquè si volem imprimir un sentit de moderni-

tat a la nostra llei en el que fa referència a la possibilitat de reformar les cases insalubres, és en aquest art. 9.^è on hem de posar el nostre sentit de modernitat.

El senyor Dalmau, després d'argumentar en sentit teòric, diu: «Anem a afliuixar una mica, anem a deixar el 75 per 100 per un 60 per 100.» No és pas un regateig el que venim a buscar aquí en el sentit de si serà el 75, el 50 o si serà el 60 per 100! Nosaltres diem que tenim una fonamentació tècnica per creure que el mínim és el 75 per 100; però jo ara us diré—atenent-me a les vostres mateixes paraules—que ultra la qüestió tècnica n'hi ha una altra de política, hi ha una fonamentació de caire polític que nosaltres tenim el dret d'exigir en aquest Parlament. I ara m'he de referir a la disposició a què feia referència el senyor Dalmau, quan deia que es podia arribar al 60 per 100 sense por i sense que haguessin de trontollar les esferes perquè la legislació espanyola ho autoritzava. Ah!, però la legislació espanyola que autoritza arribar al 60 per 100 és una llei que porta l'any 1895, i a sota d'aquesta llei hi trobem una signatura que diu Ruiz Capdepont i després d'aquesta signatura n'hi ha una altra, que diu «Yo la Reina», i després de Ruiz Capdepont i de «Yo la Reina», el Parlament català, a l'any 1936, ha de dir que està d'acord amb aquesta llei!

Per això dic que hi ha una raó política, a més de la tècnica, i que convé no fer les coses de la mateixa manera que les feia «Yo la Reina» l'any 1895. Em sembla que la raó política és absolutament evident, i entenc que després d'haver adduït aquesta senzilla argumentació, vosaltres em doneu la raó i creureu que s'ha d'arribar a aquest mínim de progrés que ha demanat aquesta Minoria en la seva intervenció.

El Sr. DALMAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU: Malgrat les paraules tan vehements del senyor Ruiz i Ponsetí, la Comissió manté, amb la modificació que ha dit, la redacció del dictamen en aquest article. Aquí s'ha de tenir en compte que nosaltres també voldríem que ultra la part material de la llei aquesta, com totes les que surtin del Parlament català, no tinguessin ja abans de crear-se un estat d'opinió en contra. Nosaltres també voldríem que no s'hi veiés apassionament en cap sentit, per tal que no es creés ja una impopularitat abans de néixer la llei, i que hi hagués un estat d'opinió contrari als propòsits nostres. Està clar que aquest és un argument de caire psicològic que potser per al senyor Ruiz i Ponsetí no tindrà valor, però sí que en té, i molt, per a nosaltres, perquè creiem que si una llei ve ja en virtut d'un consentiment de l'opinió pública, sempre té més efectivitat després en la seva realització.

Els casos que s'han esmentat aquí seran segurament uns casos ben comptats, perquè seran poques les cases que hauran d'ésser expropiades en aquestes condicions, de manera que el que pugui haver-hi més de guany per un Municipi serà molt poc important, per tal que aquesta reducció passi d'un tant per 100 que pot considerar-se apriorístic. Crec que val la pena que no posem

aquí unes xifres que poden semblar fantàstiques, que puguin determinar un estat d'opinió contra l'obra de salubritat que tots desitgem.

Per altra banda, si s'indemnitzés els propietaris d'acord amb la vostra fórmula, a molts propietaris de cases expropiades no se'ls indemnitzaria més que del valor del solar. De manera que em sembla, vist tot el que s'ha argumentat, que la fixació d'aquesta xifra és la més adient dintre la concepció que ens havíem format la Majoria de la Comissió d'aquest Projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT: ¿Retiren o mantenen els seus signants el vot particular?

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Després dels arguments adduïts, mantenim el vot particular.

(En votació ordinària, i amb els vots a favor de la Minoria d'Unió Socialista, és rebutjat el vot particular.)

El Sr. PRESIDENT: S'introdueix a l'article 9.º la modificació del 60 per 100 en lloc del 50, tal com ha proposat la Comissió.

(A continuació es dona lectura al següent vot particular, presentat al mateix article:)

«AL PARLAMENT

El Diputat que sotasigna té l'honor de proposar el següent vot particular al dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.

VOT PARTICULAR

A l'art. 9.º

Serà afegida una circumstància 3.ª, que dirà així:

»3.ª — Tota indemnització que segons la legislació vigent sigui deguda als llogaters d'una finca declarada insalubre i s'hagi d'enderrocar, serà a càrrec del propietari d'aquella.»

Palau del Parlament, 3 de juny del 1936. — E. Ruiz i Ponsetí.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió té la paraula.

El Sr. BATTESTINI: Modificant la seva redacció, en principi la Comissió accepta la suggestió que ofereix el vot particular.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Nosaltres agraïm a la Comissió que ens llegís la redacció que ha donat a aquesta esmena, per tal de poder referir el vot particular, cas que ho entenguéssim procedent.

El Sr. BATTESTINI: Aquest article diria: «El preu d'expropiació de les cases malsanes es fixarà segons el que disposa la Llei Municipal catalana. La redempció de càrregues que gravin l'immoble expropiat, així com les indemnitzacions que calgués concedir als industrials i comerciants que ocupessin les finques expropiades o qualsevol altra indemnització que per llei correspongui, aniran a càrrec dels propietaris expropiats.»

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Donada la redacció que actualment té l'article, nosaltres retirem el vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat el vot particular. Hi ha una esmena.

(Es dona lectura a l'esmena següent:)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de sotmetre a l'aprovació de la Camtra la següent esmena al Projecte de Llei de sanejament de poblacions:

ESMENA

L'art. 9.º quedarà redactat així:

»El preu d'expropiació de les cases malsanes es farà segons el que disposa la Llei Municipal catalana.

Dintre del preu d'expropiació es fixarà separatament, si calgués, la indemnització que correspongui als posseïdors d'establiments industrials o comercials.»

Palau del Parlament, 2 de juny del 1936. — Carreres i Artau, Secanell, Abadal i Vallès i Pujals.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: La Comissió no accepta l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carreres i Artau té la paraula.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Senyors Diputats: Realment, estem en el punt neuràlgic d'una llei, com ha dit molt bé el senyor Ruiz i Ponsetí, i jo desitjaria abans que tot recollir una interrupció que aquí es va fer i que podria donar a la nostra discussió un caire tendenciós.

Aquí s'ha parlat de l'interès general públic justificat per la salubritat de les poblacions. Tots estem d'acord amb la proclamació d'aquest principi i estem d'acord en què un principi d'aquesta naturalesa justifica mesures extraordinàries que arribin fins a l'expropiació forçosa; però un dels períodes de tota expropiació forçosa és arribar al justipreu, és a dir, que es porti sobre una base d'estricta justícia, estricte justícia, i hem de declarar que la justícia senyor Ruiz i Ponsetí, no és realista, no es preocupa de les masses, ni és republicana, ni és democràtica, ni és dictatorial; és justícia a seques, i sigui qui sigui el que es vegi afectat per una disposició, aquesta haurà d'ésser justa.

Però fent aquest aclariment, i recollint una manifestació molt atinada del senyor Dalmau, no serà sobrer que els senyors Diputats no es deixin impressionar massa, i recollint una interrupció que se'm va fer amb motiu de la discussió de totalitat, quan jo vaig fer en caràcters generals unes indicacions respecte la gravetat d'aquest article, que no recordo si era el meu volgut interruptor i amic senyor Fontbernat que deia: «Ja ha arribat!» Naturalment que ha arribat allò, doncs recollint una indicació molt atinada del senyor Dalmau, jo he de dir que els propietaris d'aquestes cases avui misèrrimes, però que un altre dia eren fruit de l'estalvi, són els hereus d'aquest senyor Esteve, que no tots ens en hem rigut sinó que l'hem enlairat perquè representa la menestralia catalana i una de les virtuts veritablement racials. Gairebé totes aquestes cases pertanyen a famílies menestrals que han viscut de la seva botiga, que primer han estat botiguers i que amb els seus estalvis han comprat la casa i que avui amb la marxa

dels negocis molts d'ells gairebé no compten amb res més que amb les rendes de la casa. Està bé que es valori això pel que valgui, per les rendes reals i si estan inflades que s'arribi al mínim de les rendes; però que es doni a cadascú el que és seu, que justícia vol dir això, vol dir «donar constantment a cada un allò que li pertoca», prescindint de la condició o de l'estat o de les circumstàncies del que es vegi afectat per una disposició de justícia.

I feta aquesta observació general, jo — recollint i acceptant ja bona part de l'encertadíssim parlament del meu estimat amic senyor Vallès i Pujals que s'ha avançat en molt a les coses que es poden dir sobre aquest article, que ha fet previsions i ha exposat punts de vista que conviden seriosament a la reflexió —, jo vull insistir també sobre aquest particular dient que aquest art. 9.º nosaltres l'hem redactat en una forma tan simple, que és l'única que escau, tenint en compte el contingut de la Llei Municipal catalana. Perquè jo ja he fet constar aquesta tarda en la Comissió que inclús la Llei Municipal catalana, en l'art. 162, incís 6.º, preveu el cas precisament de sanejament de poblacions. Diu l'art. 162: «S'entendran sempre incloses en els grups a què es refereix l'anterior article — que prové del capítol sobre Obres Públiques i Eixampla, 1.º 2.ª, 3.ª, 6.º — destrucció d'estatges insans i construcció de cases barates o barriades higièniques». De manera que no es tracta d'un cas d'obres públiques en general, voreres, clavegueres, però que no s'hagués pensat precisament en el cas de sanejament de vivendes. Està previst, és l'art. 6.º Doncs, si està previst seguint tot l'altre previst en matèria d'expropiació. Aquest ha estat el raonament que jo he fet davant de la Comissió aquesta tarda i ho he fet en defensa de la simplicitat d'aquesta esmena. La defensa diu purament i simplement: «L'article quedarà redactat així: El preu de l'expropiació de les cases malsanes es farà segons el que disposa la Llei Municipal catalana», i si s'hi vol afegir alguna cosa es pot fer amb els articles tal i tal, que són dos o tres. Ara que, tota vegada que ens obstinem a fer una llei especial, jo afegiré que hi ha un punt de justícia i sobretot de conveniència perquè al pobre expropiat, ultra privar-lo de la casa, encara que se li doni el preu, no li hem de llegar darrera tot això tota una sèrie de plets; és un punt que en la legislació no està previst i que és el cas d'indemnització als posseïdors d'establiments industrials i comercials, hi ha el dret de nom de «crèdit comercial» que s'està obrint pas, que s'està armant, defensant, i jo deia que tot això justifica que nosaltres afegim un incís no previst en la llei, en els següents termes: «Dintre del preu d'expropiació es fixarà separadament, si calgués, la indemnització que correspongui als posseïdors d'establiments industrials o comercials». És a dir, tot el que està assenyalat en la Llei Catalana, inclús tractant-se d'un cas de sanejament ja previst. No anem més enllà de la Llei Catalana — ja veurem els inconvenients que té si traspassem els límits d'aquesta llei catalana —, però tota vegada que nosaltres creiem que no era necessària, ja que ens obstinem a fer una llei especial, regulem aquest punt de justícia i un altre dia podrà quedar incorporat en la Llei Municipal. Aquest és el sentit de l'esmena, sentit de

simplicitat, sentit de congruència, sentit de regular allò que no està previst en la Llei Municipal, que pròpiament en aquestes hores si s'hagués redactat aquest article potser s'hi hauria fet alguna indicació. Però no ho ha entès així la Comissió, i no ho ha entès així, portada d'aquest criteri socialitzant, i, no es pot negar, deixant-se suggerir per aquesta espècie d'esperit del mal de la negociació...

El Sr. DALMAU: És un criteri polític d'uns amics nostres.

El Sr. CARRERES I ARTAU: ... — ho dic en termes estrictament parlamentaris —, de la Minoria Socialista, sobretot per la boca sempre insinuant i eloqüent del meu volgut amic senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. FRONJOSA: No pensi en nosaltres, que no li hem fet cap mal.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Realment, el senyor Ruiz i Ponsetí, amb la seva paraula insinuant i tècnica, perquè encara que blasmi dels tècnics sol parlar molt com a tècnic, ha agreujat extraordinàriament, o almenys en alguns punts, el primer redactat d'aquest article. I exposada la nostra opinió de caràcter positiu, val la pena que examinem l'article tal com queda, sobretot per fer veure algun dels perills a què ens exposem si s'aprova tal com queda redactat.

Deixo de banda l'addició que s'hi ha fet respecte que l'obligació de pagar les càrregues, la redempció de càrregues i la indemnització als comerciants i industrials vindrà a càrrec del propietari que s'hi ha afegit, ja per haver dit tot el que havia de dir sobre aquest particular i per haver exposat el nostre criteri.

El Sr. ABADAL: Això és molt important.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Però anem al que ve. En realitat aquí s'estableix un nou procediment d'expropiació forçosa, com tan encertadament i amb la llei a la mà ha exposat el senyor Vallès i Pujals. Es diu als perits: «Tindreu presents les següents indicacions: En cas de desacord entre l'Ajuntament i el propietari s'hauran de tenir en compte les circumstàncies següents: Primer, si el líquid imposable que serveix de base de capitalització pot estar influït per rendes excessives en casos d'aglomeració d'estadants, la valoració es farà en aquest cas d'acord amb la que correspongui a una casa d'iguals condicions però de rendes normals». Es desconeix com es formen els líquids imposables, que a vegades estan per damunt de la renda normal, però que gairebé estan per sota de la renda normal; el líquid imposable és un índex i no pot servir de base. A més, és molt greu que a uns senyors facultatius que poden disposar de tota mena de dades d'informació, i si no les obtenen les poden demanar, perquè poden anar a les oficines tècniques municipals, és molt greu que se'ls doni la recepta de com han de peritar. Però és més greu encara el que ve en l'article següent: «Si en l'estat de la construcció, per deficiències de conservació per l'antiguitat de l'edifici, per la possibilitat d'ésser ja amortitzat o per qualsevol altre factor, apareix evident que la capitalització normal a base del líquid imposable és excessiva, pot sofrir una indemnització fins a un màxim d'un 50 per 100, que ara s'ha convertit en un 60 per 100. Això

realment estableix un procediment que no és el de la Llei Catalana, i nosaltres, crec que hem d'ésser solament correctes, escrupolosos fins a la meticulositat, en no envair competències alienes. Jo voldria que en les meves paraules no hi vegés la Cambra cap insinuació de segon ordre en el sentit que nosaltres, que no fem més que defensar els interessos generals de la ciutat i de les poblacions, en aquest cas, en els quals hi van tant els interessos de la salut com també els interessos dels propietaris que han d'ésser expropiats, no voldria que en les nostres paraules si vegés ni remotament cap intent d'atiar a la gent que posi els recursos contra aquesta llei si queda redactada en aquesta forma. Lluny de nosaltres; em sembla que hem donat proves en el curs de les darreres discussions d'un sentit de catalanitat i potser d'un governamentalisme gairebé ultrapassant, que nosaltres volem que les coses marxïn amb tota normalitat. Però és precisament per aquest desig i per aquest sentiment que les coses marxïn normalment, que nosaltres hem d'evitar curosament de no traspassar els límits de la Constitució de la República, ni de l'Estatut de Catalunya.

Tal com ve redactat aquest precepte, aquest nou procediment d'expropiació forçosa, no és el procediment de la Llei catalana; va més enllà de la Llei catalana. Modifiquem, com ha dit molt bé el senyor Vallès i Pujals la Llei general d'Expropiació Forçosa, i aleshores ens trobem amb una matèria que ens és absolutament vedada. L'article 15, en el seu n.º 11, de la Constitució de la República, reserva per a l'Estat, i la Generalitat en té solament l'execució, el dret d'expropiació, salvant sempre la facultat de l'Estat per a executar per si mateix les seves obres peculiars; i el mateix article, naturalment, com un acte d'acatament i de respecte, reproduït per la seva banda en l'Estatut de Catalunya, el qual en el seu art. 5.º, n.º 9, diu: «De conformitat amb el que prevé l'article 15 de la Constitució, la Generalitat executarà la legislació de l'Estat en les següents matèries: 9.º Dret d'expropiació, salvada sempre la facultat de l'Estat d'executar per si mateix les obres peculiars». És a dir, reproduïx respectuosament la limitació que a favor del Poder central s'estableix en la Constitució de la República.

Jo voldria cridar l'atenció, no solament de la Comissió, sinó de tota la Cambra i molt especialment del Govern, que en definitiva té una part molt interessant en la direcció, en la gènesi i fins en la part d'aprovació de la llei, per la urgència que sé que li té i per l'interès que hi ha posat molt justificadament, em permetria cridar l'atenció, dic, de tots vosaltres perquè poséssiu un moment de reflexió, encara que fos tornant la redacció d'aquest article a la Comissió, escoltant si fos necessari el parer d'altres persones, potser més expertes i potser que hi vegessin més clar.

En definitiva, perquè si nosaltres volem ésser respectats, és precis que respectem abans les atribucions d'altres poders, amb els quals crec que hem de viure sempre amb la més perfecta i cordial convivença...

El Sr. PRESIDENT: I *conllevancia*.

El Sr. CARRERES I ARTAU: ...i correcció de raó. Aquest és el prec que jo voldria for-

mular a la Comissió i també al Govern, abans d'aprovar, no vull dir precipitadament, però potser freturosament, portat d'aquest desig d'urgència, aquest precepte que ens podria portar molts perills i no és convenient que el nostre Parlament tingui refregaments amb les altres institucions i els altres poders de la República.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: Parlo, primerament, per una al·lusió que ens ha dirigit el senyor Carreres i Artau, que quan parlava de justícia en termes generals volia fer referència, semblava, a la posició d'aquesta Minoria, i, encara que no ho ha dit prou clar, semblava que volgués establir una contraposició entre l'esperit de justícia, de justícia absoluta, deia, de justícia immanent, i l'esperit que anima aquesta Minoria en les seves intervencions. Jo he de dir al senyor Carreres i Artau que quan parlem d'habitacions urbanes, que és del que estem parlant en aquests moments, nosaltres no volem relacionar la justícia amb res més que amb el dret natural que té l'home a l'aixopluc. Considerem que l'home quan neix té dret a trobar un aixopluc higiènic, i aquest dret el té per damunt de totes les coses. El senyor Carreres i Artau, que es vanta de cristià, que es fa lloances de si mateix de tenir un esperit cristià, ha de reconèixer que l'home té dret des que neix a l'aixopluc. Ens parlava de la justícia i conjuntament del justipreu. El justipreu és una cosa que no té pas un sentit permanent ni té res a veure amb la justícia. En diuen justipreu, en tota època, d'una cosa diferent. Les valoracions de les coses evolucionen amb rapidesa extraordinària, i parlar de justícia quan es parla del preu de les coses, això sí que és desorbitar les qüestions i voler empetitir les coses fora del seu terreny natural.

Però prescindint d'aquesta al·lusió de caràcter gairebé personal, hi havia una consideració de caràcter general del senyor Carreres i Artau que fa referència a la posició que hem pres nosaltres dintre la Comissió i que ha estat absolutament compartida pels companys d'Esquerra Republicana de Catalunya des del primer moment: és el coincidir tots que qualsevol indemnització que hagi de pagar-se als estadants de la finca, siguin estadants particulars, siguin estadants industrials, per efecte de la seva expulsió amb motiu de l'enderroc, ha d'ésser pagada pel propietari de la finca. Aquesta sí que la considerem una qüestió de justícia absoluta. Qui és el culpable que existeixin finques insalubres? Són els estadants? És l'Ajuntament de la ciutat? Ni en són els estadants ni n'és l'Ajuntament. N'és exclusivament el propietari de la finca; el que té una finca insalubre és l'únic culpable de l'existència d'aquella finca; ell, o els seus antecessors, l'haurien pogut enderrocar, si haguessin volgut, un segle enrera; si no ho ha fet, ell és culpable d'aquest delictes de lesa humanitat que està realitzant. Però això és una cosa tan absolutament elemental que el qui té la culpa de les coses n'ha de pagar les conseqüències; que si hi ha alguna indemnització a pagar, sigui grossa o sigui petita, encara que val-

gui més que el valor intrínsec del valor de la casa que s'ha d'enderrocar, que ho pagui el propietari, i per això és evident la coincidència que hi ha hagut entre la Majoria d'Esquerra i aquesta Minoria dintre de la Comissió.

Per això hem volgut sortir en defensa d'aquest punt de vista, que si bé vàrem ésser-ne els iniciadors, ha estat compartit per tothom, excepte el senyor Carreres i Artau, en nom de Lliga Catalana. I dit això, res més.

El Sr. CONSELLER de Finances : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances : Senyors Diputats : Després de les paraules del senyor Ruiz i Ponsetí i del senyor Carreres i Artau, i ja que ens trobem en l'article d'aquest Projecte de Llei que indiscutiblement ha de merèixer més discussió, crec que és arribat el moment que el Govern assenyali el seu pensament respecte d'aquest article. Es tracta, senyors Diputats, d'una llei especial, es tracta d'una llei especial, però no incorreguem en l'error, a judici meu, del senyor Carreres i Artau de voler fer passar coses especials d'aquesta llei, ja especial, com si fossin el normal. L'art. 9.º, en el que senta en matèria d'expropiació, segueix el criteri general establert per la Llei Municipal catalana. De manera, que en termes ben explícits, aquest article comença sentant aquesta afirmació : «El preu d'expropiació de les cases malsanes es fixarà segons el que disposa la Llei Municipal catalana.»

Segons el que disposa la Llei Municipal Catalana, s'establirà primerament la possibilitat d'un acord entre l'Ajuntament i el propietari, i si aquest acord hi és, aquest acord és el que prevaldrà. Naturalment, si aquest acord no s'estableix, aleshores és quan entra de la mateixa manera el que disposa la Llei Municipal Catalana, que es farà la capitalització a base del líquid imposable. Ara bé, la Llei Municipal Catalana preveu un cas de sobrevaloració, un cas que per raons especials es pugui arribar a fixar a les finques expropiades un justipreu superior al que resulti de la capitalització del líquid imposable, i preveu la possibilitat d'una sobrevaloració que arriba, si no recordo malament, fins un 25 per 100. Com pensant aquesta possibilitat, que en termes generals estableix la Llei Municipal Catalana, ha cregut el Govern, i ha acceptat la Comissió, que en un cas especialíssim com és el d'expropiació de cases malsanes, que, a més a més de reunir aquesta condició de cases malsanes, solen estar econòmicament en situacions excepcionals, ha acceptat, dic, la possibilitat d'una compensació en sentit contrari. És a dir, que així com hi ha una sobrevaloració, hi pugui haver una subvaloració.

Però això no en tots els casos ; això en casos que d'una manera taxativa estableix aquest article. És a dir, si el líquid imposable, base de capitalització i que en determinats casos pot ésser superat per una sobrevaloració, si el líquid imposable que serveix de base de capitalització, regla general, pot estar influït per rendes excessives, a causa de l'aglomeració d'estadants, la valoració es farà d'acord amb el que correspondria a una casa d'iguals condicions, però de renda normal.

Tots sabeu, senyors Diputats, que en els barris que es tracta de sanear hi ha un nombre important de cases que en una revisió del registre fiscal poden haver tingut una fixació de renda real, real en quant al que dóna aquella casa, però excessiva en relació al que hauria de donar si aquella casa fos habitada o fos arrendada normalment. Tots sabeu que en aquestes cases de barris insalubres, el districte V especialment, s'hi produeix un amuntegament d'habitants gràcies al sistema de subdivisió dels pisos que serveixen d'estatge, gràcies al subarrendament que moltes vegades practiquen els mateixos arrendataris, que pot donar a aquelles cases unes rendes excessives en relació amb les que haurien de donar sinó si produís aquest defecte, que des del punt de vista social, des del punt de vista sanitari i des de tots els punts de vista, ha d'ésser blasmable.

Ara bé, la legislació no pot de cap de les maneres beneficiar, sinó que si alguna cosa s'hagués de fer, hauria d'ésser castigar el que es produeixin aquestes rendes excessives, mancant a la higiene i mancant a totes les condicions més elementals exigibles als propietaris. De manera que si es produeix aquest cas excepcional, excepcionalment també es deixa de tenir en compte el criteri general de la Llei Municipal catalana i s'admet que la valoració, el justipreu que es fixi en aquell cas, sigui tenint en compte, no les rendes abusives que se'n treguin, sinó simplement les rendes que hauria de donar la casa en circumstàncies normals.

I anem al segon cas, a la segona excepció. Si per l'estat de construcció, per deficiències de conservació, per l'antiguitat de l'edifici, per la possibilitat d'ésser ja amortitzat, o per qualsevulla altre factor, apareix evident que la capitalització normal, a base de líquid imposable, és excessiva, pot sofrir una disminució fins un màxim del 50 per 100. És evident, senyors Diputats, que hi ha una sèrie de cases, en aquests barris a què venim alludim, que han estat amortitzades repetidament, que els propietaris les tenen en un estat d'abandonament, sense complir cap de les condicions higièniques, allò que mana, no ja les Ordenances municipals, sinó que mana el sentit de sanitat i d'higiene més elementals i indispensables a tot arreu, que per tenir-les en aquestes condicions constitueixen un magnífic negoci per a aquells propietaris que, repeteixo, si alguna cosa s'hauria de fer seria castigar-los. Doncs bé, si es donen aquests casos, aleshores també s'admet la possibilitat, compensant aquella sobrevaloració que admet la Llei Municipal catalana, d'una subvaloració. Fins on arriba aquesta subvaloració ? Fins un 60 per 100. Quin és aquest 60 per 100 ? El mateix que estableix la Llei d'Expropiació forçosa.

De manera que ni en un cas ni en un altre, no hi ha res que pugui escandalitzar, ni res que atempti la justícia, ni molt menys res que pugui determinar que aquesta col·laboració de Lliga Catalana que ve prestant al Parlament de Catalunya s'hagi d'interrompre ni s'hagi d'atenuar. Jo crec que són articles, preceptes d'aquesta Llei, que els pot votar qualsevol Minoria, qualsevol Diputat per molt conservador que sigui. Són casos excepcionals d'una llei evidentment excepcional. La regla general és la que estableix la Llei Municipal catalana, i únicament en casos ben establerts,

en casos ben determinats, es podrà fer. Així com en alguns casos hi cap una sobrevaloració, es pot establir pels Ajuntaments una subvaloració.

Que això és legislació sobre expropiació? Evidentment; però és legislació municipal. És legislació municipal de la jurisdicció del Parlament de Catalunya, i si nosaltres, en matèria d'expropiació sobre béns que puguin afectar les urbanitzacions i el règim municipal, no hi poguéssim legislar, ah!, aleshores una gran part de la legislació municipal catalana no hauria pogut ésser votada, no hauria pogut ésser objecte de les deliberacions d'aquest Parlament. No podem nosaltres considerar amputada la legislació municipal catalana en un article de tanta importància, en una esfera d'actuació dels Ajuntaments, tan important com és tot allò que fa referència a les expropiacions per urbanitzacions i per obres municipals. Si ara pequem, que jo crec que no, s'ha pecat abans. La regla general d'expropiació forçosa en matèria municipal no ve a establir-la aquesta Llei; la repeteix i la confirma. L'estableix la Llei Municipal votada per aquest mateix Parlament. Si s'estableixen unes excepcions, són excepcions per a casos ben determinats que no es pot deixar a l'arbitri dels Ajuntaments, a l'arbitri dels perits, el que puguin influir un perjudici, sense raó, a cap propietari. És simplement donar facilitats als Ajuntaments per aquestes obres, sense criteri socialista, senyors Carreres i Artau, perquè si el sanejar barris insalubres i donar facilitats als Ajuntaments és una obra socialista, aleshores segurament que les VV. SS. se sentirien també socialistes. No hi ha criteri de socialització, perquè a qui no es socialitza absolutament res, ni tant sols es municipalitza, criteri que suposo que les VV. SS. no el consideraran pas una heretgia. Aquí ni es socialitza ni tan sols es municipalitza.

El Sr. CARRERES I ARTAU: La representació o reducció del preu és una socialització.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Però, senyor Carreres i Artau, si no hi ha res de tot això, si no es suprimeix el preu, si no s'estableix ni tan sols una regla general. No es fa res més que preveure aquells casos d'abusos flagrants que hi ha de l'ús de la propietat, essent així que nosaltres creiem, i la Constitució de la República hi obliga, que la propietat ha d'exercir una funció social. I no fem res més que cridar els propietaris a què exerceixin aquesta funció social, que no puguin tenir la propietat per abusar del dret de propietat, sinó per a donar-li aquesta inversió, sense negar, sense voler matar el dret a la propietat privada; no fem altra cosa que recordar als propietaris aquesta funció social, que avui és un postulat que comparteixen, no solament els partits d'esquerra, sinó partits de dreta, partits que no són socialistes, suposo que postulats que comparteix la V. S. i la Minoria de Lliga Catalana.

Doncs no es fa més que això. Es respecten àdhuc les normes generals d'expropiació votades per aquest Parlament, aprovades segurament amb els vostres vots, i únicament en casos excepcionals, casos que són una desviació d'aquest ús, d'aquesta funció social que per precepte constitucional ha de tenir la propietat, se li donen unes normes especials d'expropiació en allò que fa referència al justipreu, en allò que fa referència a

la valoració; ni més ni menys. A això queda reduït aquest art. 9.º, objecte de tanta controvèrsia.

S'hi ha afegit un extrem. El que fa referència a les indemnitzacions a industrials i comerciants i a altres possibles indemnitzacions que puguin haver-hi. És evident que aquestes indemnitzacions, quan procedeixin per la llei, no poden anar a càrrec de les entitats expropiants, no poden anar a càrrec dels Ajuntaments, perquè precisament el dret dels industrials i dels comerciants, únic que fins ara està reconegut per la legislació general o per un Decret, únic que fins ara hi ha reconegut, és en relació a la propietat immobiliària una mena de limitació de la propietat immobiliària, i segurament — jo no recordo els termes literals —, segurament aquestes indemnitzacions són fetes en relació al temps que l'arrendatari porti ocupant aquell establiment. És a dir, que és un gravamen que si algú l'ha de sofrir no ha d'ésser l'entitat expropiant, no ha d'ésser l'Ajuntament, perquè per a res no s'ha beneficiat que aquell faci deu, vint o trenta anys que estigui a l'establiment, sinó que qui se n'ha beneficiat és el propietari. Per consegüent, si en circumstàncies normals aquest dret incipient de propietat comercial és una limitació de propietat immobiliària, és just que quan sigui objecte d'expropiació el que hagi de sofrir les conseqüències, les indemnitzacions d'aquesta limitació de la propietat immobiliària, sigui el mateix propietari i no que vingui a subrogar-se en aquest cas especial en el seu lloc l'Ajuntament, entitat expropiant.

Ara bé, a part que aquesta és la doctrina, a judici d'aquest Conseller, jo crec que en les cases de què es parla, des d'un punt de vista pràctic, la importància és molt relativa, perquè es tracta de cases malsanes; es tracta de cases situades en barris insalubres. En cases de barris insalubres i, a més a més, cases malsanes, ¿creuen els senyors Diputats que els establiments mercantils que hi hagin, ja que la indemnització, almerys fins avui, està en proporció al lloguer, poden ésser una càrrega considerable en la indemnització? Jo estic absolutament convençut que no. Jo estic convençut, a més a més, que en les cases que s'hagin d'expropiar per aquesta raó, rarament, si és que alguna vegada es troba, pot haver-hi un establiment comercial o industrial.

Aquest és un extrem que s'ha afegit, que ha vingut a la Comissió i que el Govern accepta; però, a judici meu, el que té veritable importància és el que fa referència al criteri de les indemnitzacions, que, repeteixo una vegada més, està fet d'acord amb la Llei Municipal Catalana, i que s'estableixen unes excepcions, totes elles perfectament precises i concretes i que no són per a escandalitzar a ningú, sinó que són unes previsions indispensables, a judici del Govern, si és que ha d'ésser portat a efecte i amb les màximes facilitats per als Ajuntaments per tal que no resulti una obra massa costosa aquesta tasca indispensable de sanejar els barris insalubres de les grans ciutats. I res més. (*Molt bé! Molt bé!, en els escons governamentals.*)

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: Jo primerament he de demanar permís a la Presidència, perquè tal vegada altero una mica l'ordre de les coses.

El Sr. PRESIDENT: Les Minories sempre poden fixar llur posició.

El Sr. ABADAL: Jo em proposava fer algunes observacions, després d'acabades les esmenes i en arribar a la discussió de l'article. Altero una mica, si la Presidència m'ho concedeix, aquest ordre, aprofitant la circumstància que l'honorable senyor Conseller de Finances ha donat el concepte del Govern respecte d'aquest article.

Són pòques les observacions que he de fer, però vaig a fer-les, estalviant que després haguem de tornar a discutir aquests mateixos conceptes.

Jo em felicito de les manifestacions que ha fet el senyor Conseller de Finances. Efectivament, ha aclarit moltes de les coses que semblava que en aquest article quedaven una mica fosques. Segons m'ha semblat entendre, des del moment que es diu que el preu d'expropiació de les cases malsanes es fixarà segons el que disposa la Llei Municipal catalana, vol dir, en el concepte del Govern i en el concepte de la Comissió, que s'haurà de seguir tota la tramitació igualment que el que disposa la Llei Municipal catalana.

El Sr. CONSELLER de Finances: Amb les excepcions que estableix a aquesta Llei.

El Sr. ABADAL: Sens perjudici que en la seva aplicació es facin aquestes excepcions que després es diuen en els n.º 1.º i 2.º de l'article. És això?

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Exacte.

El Sr. ABADAL: Doncs bé, jo crec que l'article no està prou clar, que no ho diu prou clarament. Jo entenc que per a facilitar l'execució d'aquesta Llei, això s'hauria de dir a l'article d'una manera ben clara, ben categòrica i ben especificada. Fet així, realment perd molt de la importància que semblava tenir el que fa referència a aquestes dues regles úniques que es refereixen a l'expropiació, perquè semblava aleshores que es treia tota la tramitació de l'expropiació i, per consegüent, totes les garanties dels interessats respecte d'aquesta expropiació. Si no és així, si la tramitació ha d'ésser tota la de la Llei Municipal Catalana, indubtablement que hi ha unes garanties que la Llei Municipal Catalana ha fixat per a salvar els interessos dels uns i dels altres. No hi ha inconvenient, però jo desitjaria que es redactés aquest article d'una manera que fos ben clara.

Segon punt. Es refereix a aquella addició que ha vingut a conseqüència d'una esmena de la Minoria Socialista, i que ara s'ha afegit al primer paràgraf d'un article de la Llei, en virtut del qual es diu que la redempció de càrregues que gravin l'immoble expropiat, així com les indemnitzacions que calgui concedir als industrials i comerciants que ocupin les finques expropiades o qualsevol altra indemnització que per llei correspongui, aniran a càrrec dels propietaris expropiats. És indubtable que les càrregues immobiliàries que hi hagi sobre la finca van a càrrec de la finca mateixa i, per consegüent, del seu propietari. S'han establert després uns drets dels comerciants que puguin te-

nir interessos industrials dintre de les finques. Perfectament; s'han de respectar aquests drets des del moment que la llei els estableix. ¿A càrrec del propietari? Si la llei ho estableix, a càrrec del propietari. Però tinguem en compte una cosa, tinguem en compte una cosa que té dos aspectes. Primer aspecte: és impossible que aquelles indemnitzacions comercials que pugui haver-hi, juntament amb tots els altres valors que representi la casa, excedeixin de l'import de la casa mateixa; primer aspecte que s'ha de tenir en compte respecte de la regulació d'aquesta matèria. Segon aspecte: posat únicament i exclusivament en la forma com aquí està, anem a posar la llavor d'una sèrie de plets en què es pot veure involucrat aquest propietari. Per què no regulem això d'una manera un xic més clara, en virtut de la qual aquests dos punts quedin clarament fixats en forma que en primer lloc el que representin càrregues de la finca, incloent-hi aquestes indemnitzacions, han de cabre dintre del preu de la finca mateixa, i en segon terme, determinar ja el què són aquestes indemnitzacions a l'objecte de que no hagin de venir el dia de demà discussions entre propietaris i altres que es creguin tenir dret respecte a la finca? Crec jo que això fóra facilitar l'execució de la Llei i evitar una porció de discussions que poden venir el dia de demà en perjudici dels interessos d'aquells que es veuran obligats a què siguin expropiades les seves finques. I per aquestes consideracions, crec que valdria més anar a una nova redacció de l'article en que quedessin a aquests punts completament determinats de manera que la disposició agafés tot el possible; sempre queda un marge a la discussió, però així no hi haurien tantes possibilitats per discussions sobre aquest punt. Aquestes manifestacions, les volia fer en ocupar-me de l'article i les deixo fetes en aquest moment per si creu convenient el Govern i la Comissió discutir-les.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Celebro, per les paraules que acabo de sentir del senyor Abadal, que l'alarma exagerada que sentia el senyor Carreres i Artau s'hagi esvaït. Realment cal que s'hagi esvaït, perquè no hi han motius per a sentir aquesta alarma.

El senyor Abadal desitjaria que la redacció que es dongués a aquest article fos tant clara que es veiés que la norma general a seguir es la que estableix la Llei Municipal Catalana; i crec que en aquest punt, aquesta redacció, està absolutament d'acord amb el que desitja el senyor Abadal. El preu de les expropiacions de les cases insalubres, es fixarà segons el que disposa la Llei Municipal Catalana. Mes clar sembla que no és possible; més concret, tampoc. Però, per si això pogués induir a dubtes, hi ha un article, que ara no recordo quin és, segurament dels que ja s'han aprovat, que diu que en allò que no es disposi d'una manera terminant en aquesta Llei, prevaldrà el que disposa la Llei Municipal Catalana; de manera que, excepte en aquells casos que aquesta Llei marca excepció, en tot el restant

serà d'aplicació la Llei Municipal Catalana, i d'una manera concreta ho diu aquest article en allò que fa referència a les expropiacions.

Naturalment que el Govern no es pot negar a una redacció que sigui simplement per a fer més clars els conceptes, però em fa l'efecte, senyor Abadal, que això en aquest cas concret ja no és possible.

Hi han excepcions, tant les que vénen determinades per la regla primera com per la regla segona. S'afegeix allò que fa referència a càrregues, que si són immobiliàries, diu molt bé el senyor Abadal, han d'ésser a càrrec del propietari i si són aquestes altres càrregues reconegudes inicialment per la legislació moderna, aquest nomenat dret de propietat comercial, han d'ésser també a càrrec del propietari.

El senyor Abadal voldria que la aplicació d'aquest precepte quedés previst, naturalment, sinó fins arribar al casuisme, fins aquells casos que d'una manera més probable es poguessin presentar per a evitar determinades injustícies. Jo crec, senyors Diputats, que si alguna cosa s'ha de preveure, valdria més suprimir aquest article de la Llei, i dic que valdria més suprimir-lo perquè en realitat d'una manera implícita està contingut en la Llei Municipal. En la Llei Municipal sols existeixen dues possibilitats: la possibilitat de l'acord i la del desacord. Si hi ha acord, serà el que convingui a l'Ajuntament i a l'expropiat; i si no hi ha acord es va a la capitalització a base del líquid imposable i es preveu aleshores aquesta possibilitat de super-valoració d'un 25 per 100. Cal tenir en compte que aquesta Llei es de caràcter excepcional, es de caràcter especial; per aquests casos d'urgència dels grans Ajuntaments de sanejar els seus barris insalubres, anem a precisar una cosa potser pitjor que allò que hi hagi en la Llei Municipal Catalana?

Els Srs. DURAN I VENTOSA I VAL·LÈS I PUJALS: No és això, no és això.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: La Llei Municipal Catalana no parla d'aquestes càrregues. Si existeixen aquestes càrregues, és evident que no les ha de pagar l'entitat expropiant, l'Ajuntament, perquè fins ara són totes a càrrec del propietari, i ara nosaltres admetem la possibilitat de posar un límit, i diem que en el cas que el que es pagui de la finca sigui inferior, degut a tal cas o a tal altre, al que s'hagi de pagar, aleshores limitem el que ara no té cap limitació en la Llei Municipal, i per tant no fem més que agreujar la situació dels Ajuntaments. Posem-nos en el cas que aquesta previsió no hi fos, que hagués quedat l'article tal com venia redactat en el Projecte de Llei, ¿què passaria en el cas que s'hagués d'indemnitzar? En virtut de què s'hauria d'imputar la quantitat a pagar? En virtut de res.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Això no ho ha dit el senyor Abadal.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Doncs jo li agrairia al senyor Abadal que precisés els seus punts de vista.

El Sr. ABADAL: Respecte aquest punt particular, he de dir que el pensament meu és el següent: En el cas ordinari d'expropiació, segons

la Llei Municipal, gairebé no hi ha cas; es podria potser concretar en el sentit que he dit, d'evitar en el dia de demà discussions entre el propietari i terceres persones. Però és que aquí tenim un cas especial, i aquest cas especial és el que a mi em susciten aquests temors i és el cas d'una subvaloració del líquid imposable, fins el 75 per cent.

(Ocupa la Presidència l'honorable Vice-president segon, senyor Antoni Martínez i Domingo.)

Ara bé, dintre d'aquesta situació potser que hi hagi un comerç, en hipòtesi parlo, senyor Conseller, però hem de pensar que podria haver-hi quelcom que tingués certa importància i per la importància que tingués arribés a tenir o a representar una valoració i conjuntament amb les càrregues que tingués, en la finca, sobrepassés aquest preu, fixat en virtut d'això. No he de dir que ho hagi de pagar l'entitat expropiant, de cap manera, però entenc que no hi poden haver càrregues, de la classe que sigui, que sobrepassin el preu de la finca, i encara que això en termes normals no acostuma a succeir, en el cas que vingui una sota-valoració d'una finca, sí que podria succeir, i per a això demano que s'estableixi ben clarament, en forma ben clara, que mai podrien aquestes càrregues sobrepassar el valor de la finca, perquè sols el valor de la finca és el que pot respondre.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Perfectament. Queden aclarits els dubtes, però aquests dubtes no es poden presentar en realitat, perquè com que la disminució fins un 60 per 100 és una cosa potestativa, o sigui que no es pot dir que sofrirà una disminució d'un 60 per 100, sinó que pot sofrir una disminució fins un màxim del 60 per 100. De manera que el que es fixa és un límit màxim, i és indubtable que una de les coses que quan s'arribi a aquests casos de desacord s'hauran de tenir en compte, és si aquest propietari, en virtut d'una indemnització que hagi de donar a un establiment comercial o industrial, no arribi a trobar-se en la situació que hagi d'afegir-hi diners. En això no hi ha dubte, i tinc la seguretat absoluta que no passarà ni podrà passar, perquè tenint en compte que aparegui l'evidència de l'excés de les rendes percebudes pel propietari, per les raons que aquí s'esmenten, totes aquestes apreciacions, ja que d'apreciacions es tracta, es tindran en compte o vindran més o menys matisades o modificades pel que representi la indemnització que s'hagi de pagar. De manera que al nostre judici aquests casos no es poden presentar. Però, malgrat això, perquè vagi la Minoria de Lliga Catalana i vegin tots els senyors Diputats que volen mantenir l'esperit que guia el Govern i a la Comissió de donar facilitats, especialment als Ajuntaments perquè realitzin aquesta obra, jo no tinc inconvenient que se suspengui aquest debat, sobretot vist l'avançat de l'hora, a fi que pugui reunir-se demà la Comissió i porti a la Cambra, ateses les il·lustracions amb què ens han honorat els senyors Abadal, Carreres i Artau i Ruiz i Ponsetí, una redacció definitiva d'aquest article que pugui ésser acceptada per tots els senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Queda suspesa la discussió.

Nomenament d'una Comissió especial per a dictaminar sobre la incompatibilitat del senyor Serra i Moret

(Un senyor Secretari dóna lectura a la següent proposició dels senyors Diputats que han de constituir la Comissió especial per a determinar sobre la incompatibilitat del senyor Serra i Moret):

Senyor Irla.
 Senyor Xirau.
 Senyor Mies.
 Senyor Fàbrega.
 Senyor Farreres.
 Senyor Soler i Pla.
 Senyor Casademunt.
 Senyor Martínez i Domingo.
 Senyor Carreres i Artau.
 Senyor Ruiz i Ponsetí.
 Senyor Gerhard.
(S'aprova.)

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de divendres

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del Dictamen

de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les autoritats i organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer.

3. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.

4. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'establiment de suspensió de procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.

5. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.

6. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat.

7. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei modificant diversos articles de la Llei del 10 de març del 1934 creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

(S'aixeca la sessió a un quart de nou i cinc minuts de la vetlla.)